

James H. Mc Conkey

PÜHA VAIMU KOLMEKORDNE SALADUS

ÜLEVOOLAV ELU

„Mina olen tulnud, et neil oleks elu ja kõike ülirohkesti.“

Kui lääne poole reisija sõidab üle Alleghany mäestiku, jääb vaevalt ta tähelepanelikule silmale nägemata väike kunstlik järv, mille selge vesi peegeldab sinist taevast ja mis tõstab palju raudteesüsteemi ilu, mis levib üle Pennsylvania osariigi. See väike mägedest ümbritsetud järv on veehoidla, mis varustab veega üht lähedal asuvat tööstuslinna: teda toidab tagasihoidlik mäestikujõgi. Vihma puudusel oli ühel suvel jões vett väga vähe; vesi hoidlas kahanes ikka enam ja linna ähvardas vee puudus koos kõigi sellega seotud hädahohtudega tema elanikkonnale. Linnavalitsus manitses äärmisele kokkuhoiule: ainult mõningate tundide kestel päevas oli lubatud kasutada vett. Selle väärtusliku vee vähese tagavaraga käidi ümber ettevaatlikult, arvestades võimalikke õnnetusjuhtumeid.

Vähem kui sada miili eemal asub üks väiksem linn, samuti mägedes. Linna keskel voolab loomulik allikas piiramatus külluses ja oivalises toreduses. Samal kuumal suvel varustas see kuulus allikas oma linna rikkalikult veega, ilma et vesi oleks kahanenud. Vesi voolas isegi üle hoidla servade. Allikas mitte ainult ei kosutanud kõiki oma vuliseva veega, vaid andis linnale ka õigusega nime: „Oivalise allika linn“. Suuremal linnal oli vett, aga vähemal oli vett ülirohkesti. Väike mäestikujõgi, mille vesi nirises hoidlasse, oli vaevalt piisav, et kaitsta suure janu eest, aga elav, vulisev allikas, mis laskis voolata oma rikkust pillavas külluses, omas ülejääki nii palju, et vaigistada linna janu, mis oleks võinud olla suurem kui naaberlinn.

Just samuti on Püha Vaimu eluga jumalalastes. Mõnedes avaldub ta elu nagu see vilets mägioja, vaevalt piisav, et neid kosutada häda ja katsumuste ajal; nad ei tea, mis tähendab Vaimu küllus. Kuid on teisi, kelle juures täielikult täituvad Issanda Jeesuse sõnad: „Mina olen tulnud, et neil oleks elu ja kõike ülirohkesti.“ See on ülevoolav elu. Mitte ainult enese jaoks ei oma nad enda siseelus kõike ülirohkesti, vaid nad voolavad üle rikkalikkudest õnnistustest nälgivatele ja janustele inimestele nende ümber, kes tahaksid kogeda nende vaimutäiuse saladust. Tulevad viletsused, kuid need ei saa riisuda neilt nende suurt rahu; päevad muutuvad pimedaks, aga nende lapselik usk – ikka tugevamaks. Kannatustelöögid langevad raskelt nende peale, aga õliallika taoliselt, milles rikkalikult voolab õli pärast ta kaljuhoidla müüride lõhkumist lõhkeainega, voolab nende elust aina rikkalikumate õnnistuste küllus nende ümbrusele. Lakkamatu palvevool hoovab nende südamest. Kiitus ja tänu voolavad nii sundimatult ja loomulikult nende huultelt, nagu õhus hõljuva lõokese laul. Usaldus on saanud nende teiseks loomuseks; rõõm on selle loomulik järelmõte. Nad teenivad vahetpidamata Issandat ja mitte asjalikust kohusetundest, vaid nende armastuse rõõmsa väljendusena. Nad pole kui tühjad pumbad, millele peab tõttama appi manitsuste ja julgustuse lisanditega, enne kui nad annavad välja oma kasinad tagavarad. Palju enam on nad kui sügavad arteesiakaevud, mis voolavad vabatahtlikult, pidevalt ja külluslikult. Meistri sõnad on täitunud nende juures: „... see vesi, mille mina sulle annan, saab tema sees veeallikaks, mis hoovab igavesse ellu“ (Joh 4,14).

Selline oli apostlite elu pärast sündmusrikkaid nelipühapäevi. Kartlikest, isekaist, ebakindlaist õpilasist said julged, ohvrimeelsed ja kangelaslikud Jeesuse Kristuse saadikud, kes kuulutasid Tema evangeeliumi imelise väega, rõõmuga ja kindlate tulemustega. Selline oli Stefanos, „mees täis usku ja Püha Vaimu“ (Ap 6, 5) ja Barnabas, „õige mees, täis Püha Vaimu ja usku“ (Ap 11,24). Esimesed abilised olid „täis Vaimu ja tarkust“ (Ap 6,3). Paulus reisis oma suurtel misjonireisidel paigast paika „täis Püha Vaimu ja tarkust“ (Ap 13,2). Selline elu oli ka Charles G. Finney'l, kes kuulutas Elu Sõna tulise tõsidusega, sest ta omas suure Vaimu – täiust. Samuti ka Hudson Taylor, Georg Mülles ja paljud teised. Selle vaimutäiuse lubab Jumal igale oma lapsele, kui ta sünniõiguse ja pärandi.

Gal 5,22 ja 23 on esitatud meile pilt Vaimu kallitest viljadest. Seal kujutatakse meile Vaimu elu kui ülevoolava armastuse elu.

Vaata kuidas apostlid on täidetud põleva innuga kuulutada Kristuse armastuse evangeeliumi kõigile inimestele. Pane tähele Stefanose tulist armastust hingede vastu. Vaata, kuidas Peetruse süda põleb armastusest ja kuidas ta väega täidetud tunnistused nüüd kinnitavad ta sõnu: „Issand, sina tead kõik, sina tunned, et oled mulle armas“. Vaata seda Tarsosest pärit meest, keda täidab selline armastus surevate inimeste vastu. Ta haaravad, põletavad sõnad on liiga nõrgad, et seda väljendada. Ta on nõrk, tegevuse läbi liiga vilets hoone, et armastust kehastada kogu ta täiuses. Nõnda töötab, paastub ja sureb ka David Brainerd oma indiaanlaste eest sellepärast, et Jumala armastus elab ta südames. Adoniram Judsen aetakse välja maalt, mille ta on valinud endale tööpõlluks; ta katsed kinnitada kanda Birmas purunevad

korduvalt; ta kannatab vanglas kirjeldamatuid koledusi ja piinu; siiski põleb ta armastuseleek vähenematult. David Livingstone rändab läbi teedeta kõrbe ja kannatab väljendamatuid puudusi; orjakaubanduse koledus ja needus murravad peaaegu ta südame ja siiski, kui ta suures pühas palves asub põlvedel, põleb ta südames armastus palavamalt kui ta nooruse päevil. John G. Paton läheb inimsööjate keskele, kohtab julgelt raskusi, mis paneksid kohkuma hulljulgemaidki, töötab kannatlikkusega, palub sügavas usus, kannatab kaebamata, lõikab vilja ärarääkimata rõõmuga, reisib siis ümber maakera ja lakkamatult tuksub ta südames Vaimu vägev armastus.

Kelle süda ei saanud liigutatud Delia, ühe New Yorgi patumaja, patuga määratud kuninganna ja tema häbielu köidikuist päästmise loo lugemisel. Jeesuse põlev armastus südames sundis proua Whitemore't päästma seda kadunud hinge. See oli armastus, mis tõmbas selle vaese olendi „lootuse ukse“ juurde. See oli armastus, mis talle sirutas käe, mistõttu ta nuttis, mis pani sulama ta südame ja tõi ta meeleparandamisele ja pöördumisele. Ja armastus sünnitab armastuse. „Täielikult päästetud“ kuristikuservalt, murdis ta oma päästetud elu kalli nardisalvi kruusi tänuohvri magusa lõhnana oma Lunastaja jalgel katki ja läks, et kuulutada teistele Ta armatust.

Vanglates, halva kuulsusega linnajagudes, tänavakoosolekuil jutustas ta teistele sõnumit sellest, kes oli armastanud teda ja ennast tema eest ära andnud. Püha Vaimu armastus põles ta hinges sellise leegiga, et kõvad, patust paadunud mehed langesid kokku ta leegitsevate sõnade mõjul, nuuksusid ja suurel arvul tulid Jumala riiki. Üks aasta voolas Jumala armastus läbi ta Jumalale pühendatud elu. Ta pani liikuma, julgustas ja vaimustas kõiki, kellega ta sattus kokkupuutesse. Siis ta läks koju, selle juurde, kes oli ta elu ja ülevoolava armastuse allikas.

Ühes väikeses linnas elab sõber, kellega me olime kõige südamlikumalt seotud Kristuses Jeesuses. Jumala armu läbi päästeti ta imeliselt pilkavast, teotavast ja hinge hukutavast uskmatuses. Päevi ja nädalaid täidab ta armastusega ja agarusega oma ajaliku elu kohustusi. Äkki haarab teda võimas igatsus päästa kadunud hinge. Vaimu läbi aetud oma toakese üksindusse, täidab ta hinge Jumala armastus kadunute vastu nii, et ta tundide viisi silmili maas nuuksumiste ja pisaratega palub nende päästmise pärast. Ta tunneb tungi minna lähemasse ümbruskonda ja jõuliselt, veenvalt ja armastusega kuulutab ta Kristuse evangeeliumi. Ta Meistri armastus täidab ja sunnib teda. Väheste aastate jooksul pärast ta pöördumist kinkis Jumal sellele oma andunud sulasele enam kui 600 hinge ülevoolava armastuse viljana.

Armsad, kas meiegi käime selles ülevoolavas armastuses? Kas me tunneme Tema vere väge, rõõmu ja täiust? Muidu me ei käi selle kõrge kutsuja vääriliselt, kes on tulnud, et meil oleks armastus, mitte kehv, vaid ülevoolav armastus.

Vaimuelu on ka ülevoolava rahu elu.

„Aga Vaimu vili on armastus, rõõm, rahu...“ (Gla 5,22)

„Ja Jumala rahu, mis on ülem kõigest mõistusest, hoiab teie südamed ja mõtted Kristuses Jeesuses (Fil 4,7)

„Oma rahu ma annan teile“ (Joh 14,27).

Mulle meenub üks kaunis kesksuve ennelõuna. Meie rahulikult puhates, avab tuuleil aknaluugid. Pilvitu taeva oiuline vaatepilt avaneb meie imestunud pilkudele. Taamal avarduvad me ees rohelised mäekünkad ja oiuline jõgi, mille mänglevad lained sädelevad päikesepaistel, lookleb läbi aasade. Ainult silmapilgu näeme seda ilusat pilti, sest uus tuulehoog suleb aknaluugid. Kogu nähtud toredus ja ilu kaob momendi kestel, kuni korduv tuuleil avab selle meile uuesti, et kohe jälle kaduda.

Samuti, mõtlesime meie, on lugu loomuliku südame rahuga. Tükk aega, kui kõik läheb hästi ja plaanid õnnestuvad, on süda rahuldatud ja rahulik; kui aga tulevad pahandused, nurjub mõni lemmikplaan, siis kaob rahu otsekohe ja tõsine mure asub selle asemele. Meil on küll rahu, kuid see on püsimatu ja muutlik. Ühel päeval naudime rahu, kuid teisel – oleme pimeduses ja lootusetuses.

Millises vastuolus seisab säärane rahu ülevoolava vaimuelu rahuga! Sest on olemas rahu, „mis ületab mõistuse“; rahu, mis meid hoiab, mitte meie teda; rahu, millest on öeldud: „Sina, Jumal, hoiad ikka rahu, sest sinu peale loodetakse.“ (Jes 26,3). Või (miniatuurpüübi järgi): „Kindel süda hoiab rahu, sellepärast et ta usaldab Sind.“

Rahu, mida ei või hävitada ükski torm sellepärast, et ta ei ole sõltuv välistest olukordadest, vaid meis olevast Kritusest. See on Vaimu täiusest tulenev rahu.

Merepind voogab, kohiseb ja mühiseb, tõuseb ja vajub iga teda liigutava tuulehooga. Meres on aga sügavusi, mis aastasadu on püsinud liikumatus rahu, puudutamata tuultest ja lainetest. Nii ka kartlikule südamele on kõigutamatuid rahu sügavusi, milliste katkematust rahust võib saada kujutluse ainult selle imepärase väljenduse kaudu „Jumala rahu“. Jumala rahu! Mõtelge hetkeks selle üle järele. Kui võrratu peab olema Jumala rahu! Temas pole nõrkust, eksimust, pattu. Temas ei ole kaebamist mineviku üle, kartust tuleviku pärast, kahetseda vigu, kummutada plaane, eksida kõrvale eesmärgist. Surm ei või

teda hirmutada, kannatused nõrgestada, ükski ideaal jääda täitmatuks, ükski täiuslikkus saavutamatuks. Minevik, olevik või tulevik, möödav aeg või lõputu igavik, elu või surm, lootus või kartus, torm või vaikus – ei miski kogu piiritus universumis ei või segada selle rahu, kes nimetab ennast *rahu Jumalaks*. Ja see on rahu, millist võime ja peame omama ka meie. „Jumala rahu hoidku teie südamed ja meeled.“ Mitteinimlik rahu, mille oleme saavutanud enese võitluse või treenimise läbi, vaid Jumala rahu, rahu, mis on Jumalal enesel ja mis on Ta ise. Sellepärast ütleb ja Jeesus: „Oma rahu annan ma teile.“ Inimlik, enesetehtud rahu, mis koos elu-muudatustega tõuseb või vajub, on väärtusetu; aga Kristuse rahu, milline väärtuslik and!

Paneme tähele aega ja olukordi, kus Jeesus kõneles neid sõnu, ja kui imelisena näib meile siis see rahu! See oli Tema surma ees. Ta ees seisid äraandja suudlus, teotus ja pilge, okaskroon, verrega niisutatud Kolgata tee, Isa palge ärapööramine, Ta kuningliku au teotamine ja häbiväärseima surma väljendamatud kannatused. Kui iial ühe inimese hing pidanuks olema lõhkirebitud valust, vallutatud hirmust ja kohkumisest, siis oleks see kindlasti selleks sobiv tund! Kuid kurbuse, kartuse ja tagasipõrkumise asemel selle eest, mis ootas Teda, ütleb Ta need imelised sõnad: „Oma rahu jätan ma teile!“ Selline rahu on kindlasti omamise väärt. Rahu, mis ei põgene reetmise, kannatuse ja surm õudse väljavaate ees, on *ülevooolav rahu*, millest Jeesus küll võib ütelda: „Rahu ma jätan teile; see püsib, see on Jumala rahu, mis jääb igavesti. Minu lapsukesed, vaadake minu surmatundi ristil, mis on süngem kui pimedusetund, mis teid iial võiks tabada; minu rahu aga püsib kõikumata. Minu rahu on teinud läbi proovi, sellepärast see ei kao iial; selle annan ma teile!“

Mõne aasta eest jutustas meile keegi sõber ühe elamuse suure veetõusu ajal, mida me ei unusta iial. Ta elamu asus allpool õnnetut linna. Kui veevood läbimurtud tammist mürinal üle voolasid, ruttas ta koos teistega sillale, kaasas kandes köit, et võimaluse korral päästa inimesi, keda vesi oli kaasa haaranud. Kuna ta vaatas ja ootas, juhiti ta tähelepanu ühele pool uppunud majale, mida metsikud veevood ajasid jõge mööda alla. Maja katusel ta silmas naisterahvast. Ta südant valdas kaastunne, ta tahtis teda päästa! Kärvesti seadis ta end korda ja kui imelik sõiduk lähenes sillale, viskas ta ootusrikkalt naisele köie; kahjuks ta ei tabanud märki. Ta ruttas silla teisele poole ja kui maja tuli nähtavale, viskas ta kiiruga naisele jälle köie; kuid selgi korral köis läks märgist mööda. „Ja siis!“, ütles sõber, „kui viimane pääsemislootus oli kadunud ja surm oli vältimatu, pöördus naine katusel, toetas pea käte najale ja sõbraliku naeratava pilguga oli ta nagu pöördunud minu poole. Oma surmatunnini ma ei unusta selle näo ilmet! Selle asemel, et olla moonutatud kartusest ja surmahirmust, oli see rahulik ja vaikne; ja tunnustades sõbraliku peanoogutusega minu ebaõnnestunud nõrku päästmiskatseid, kandsid veevood teda vastu kindlale surmale. Rahu kirkastas ta näo ülemaise kirkusega.“

Kui tahtmata voolasid pisarad mu silmist sõbra haarava jutustuse mõjul, mõtlesin mina; „Jah, sõber, see naine pidi olema jumalalaps; ta tundis Teda; ja see, mis hoidis teda, oli Jumala rahu.“ Vaimuelu annab ka ülevooolava väe teenimiseks.

„Te saate Püha Vaimu väe, kes tuleb teie peale,“ ütles Jeesus oma jüngritele (Ap 1,8). Ja sellest peale oli nende elu täis vägevaid tegusid, mida nad tegid Püha Vaimu väe läbi. Meile teatatakse: „Stefanos, täis armu ja väge, tegi imetegusid ja suuri tunnustähti rahva seas.“ (Ap 6,8). Kui Charles G. Finney kord astus ühte vabrikusse, oli ta nii täidetud Vaimu väest, et töölisel nuttes langesid põlvedele, enne kui evangelist oli kõnelnud ainustki sõna.

Ühel konverentsil, kus õpetatuimad ja osavaimad jutlustajad ühtegi hinge ei jõudnud tuua meelesparandusele ja pöördumisele, kogu koosolek ühe lihtsa mehe rahuliku kõne kestel, kes aga oli täidetud Jumala Vaimuga, langes pisaratega kokku kahetsuse ja meelesparandusega. Üks sõna, üks palve, üks tõsine tunnistus, muidu tähelepanemata laul tungivad südamesse, kantud salapärasest väest, kui nad hoovavad Vaimuga täidetud elust.

Moody tunnistas, et ta jutlustes kunagi ei olnud väe täiust, kuni ta sai Vaimu täiuse, et aga hiljem iial ta jutlused ei olnud viljatud.

Ülevooolava elu vägi ei piirdu ainult Jumala sõna jutlustega. Jumal kingib ühele väe palveks, teisele tunnistuseks, mõnele jälle laulmiseks, teisele kannatuste kandmiseks. Igaüks, kes on kogenud Vaimu ülevooolavat elu, puudutab teiste elu väega, mille mõju alles siis tuntakse kogu ulatuses, kui Issand tuleb.

Vaimu täius ei piirdu aga ülevooolava armastuse, rahu ja väega. Ta on ka ülevooolava rõõmu elu – „Rõõm Issandas on teie tugevus“ (Neem. 8,10); ülevooolava pikameele elu, mis annab meile jõudu katsumustes, milliseid me muidu ei suudaks taluda; ülevooolava leebuse, truuduse, tasaduse ja kasinuse elu. Et see Vaimu täius pole mitte ainult apostlite, jutlustajate, misjonäride või õpetajate jaoks, vaid kõigile jumalalastele, on selge sest „teie ja teie laste pärast on see töotus ja kõikide pärast, kes on kaugel“

(Ap 2,39).

Milles seisneb Püha Vaimu meis elamise saladus? Milline on see saladus?

I PÜHA VAIMU MEIS ELAMISE SALADUS

Ühendus Kristusega

Jeesus... on saanud Püha Vaimu töotuse Isalt (Ap 2,33).

Kelles (Jeesus) teiegi, saades usklikuks, elate kinnitatud töötatud Püha Vaimu pitseriga (Ef 1,13).

Kuidas saaks rahuldatud me südame igatsus Püha Vaimu täiuse järele? Kuidas võime kogeda ta armastuse, rahu, rõõmu ja teenimise väe täiust? Milles seisneb ülevoolava elu Vaimu täiuse saladus?

Vaatame esiteks negatiivselt: ei ole mitte nii, et meie poleks saanud Püha Vaimu. Kui näeme jõuetust, viljatust, armastuse, rõõmu, rahu ja väe puudust nii paljude kristlaste juures ja mõtleme, et need asjad on Vaimu ülevoolava elu vili, siis paljudki teevad kiiresti järelduse, et need inimesed pole saanudki Vaimu, sest kuidas muidu seletada tema ligioleku ja väe jõuetuid avaldusi? Sellepärast peame esmalt selgesti mõistma, et iga jumalalaps on saanud Püha Vaimu anni. Ülevoolava elu saladuse uurimisel on suurima tähtsusega, et tunnetatakse selgesti ja usus haarata ka see auline tõsiasi. Sest kui inimene pole saanud Püha Vaimu, polegi ta veel kristlane ja ta peaks asuma Vaimu ootamise, palumise ja otsimise seisukohal, keda ta veel ei oma. Kui ta aga on saanud Püha Vaimu, siis peab ta asuma hoopis teisele seisukohale, nimelt mitte ootama ja paluma Püha Vaimu saamist, vaid andma end üle ja anduma Püha Vaimule, kelle ta juba on saanud. Esimesel juhul ootame meie, et Issand midagi teeks; teisel juhul ootab Jumal meilt, et meie midagi teeksime.

On selge: inimese asudes esimesel neist seisukohtadest, kui ta peaks olema teisel, on selle tulemuseks segadus ja ebaõnnestumine.

Päästmise lihtsad tingimused on : ärapäõrdumine patust ehk patukahetsus ja pöördumine Jumala poole ehk usk Jeesusesse Kristusesse. Kui tõeliselt meeltparandavat hinge peetakse otsimise ja andekspalumise seisundis, selle asemel, et teda õpetada lapselikult uskuma Jumala sõna, et ta Kristuses on saanud andestuse, siis on see kahjulik eksitus, mis viib hinge pimedusse ja ahastusse, valguse ja rõõmu asemel, mida Jumal tahab talle anda. Kui teisalt aga tehakse katset kahetsuseta hinge panna ainult uskuma, selle asemel, et tunda ja kahetseda pattu, tõukab see teda samasugusesse segadusse ja pimedusse. Nii muutub ta pealiskaudne Kristuse vastuvõtmine väliseks tunnistuseks ja silmakirjatsemiseks. Kui ülevoolava Vaimu elu puudumine meis ei tulene tõsiasiast, et Vaim meisse pole võtnud aset, vaid et meie pole täielikult andunud Temale, kes juba asub meis, siis on see suur ja hukutav viga, panna selliseid hingi ootama ja otsima, selle asemel, et juhatada neid täielikule ja jagamatule andumusele. Säärane hing anub Jumalalt Püha Vaimu, kuna Jumal teda juba on andnud kõigile, kes on Kristuses ja Ta kutsub meid üles täitma teatud tingimusi, millest nad võivad tunnetada Vaimu täiuse, mitte selle Vaimu, kes veel peab tulema, vaid selle Vaimu, kes on juba nende sees. Kas me pole juba õppinud tundma selliseid jumalalapsi, kes päevi, kuid ja aastaid on anunud pisaratega Püha Vaimu andi ja on end kurnanud sellepärast, et nad ei tundnud Jumala sõna tõde selles punktis? Sest see on „Tõde, mis teeb Vabaks“; kui me aga ei tunne seda, siis me pole ka vabad.

Jumala sõnas õpetatakse selgelt ja kindlalt, et me kõik oleme jumalalapsed, oleme saanud Püha Vaimu, ehk nagu väljendab Jumal: saanud Püha Vaimu anni.

1. Meie oleme täitnud tingimused, mis on vajalikud Püha Vaimu anni saamiseks. Millised on need tingimused? Me võime kohe oletada, et need on väga lihtsad ja kergesti arusaadavad ka õppimata inimesele. Jumal kindlasti teeb oma armastuse suurima anni – oma Poja kõrval – sõltuvaks vaid lihtsaimatest tingimustest. Kõigil möödunud aegadel oli Vaimu suur töotus sisse viidud Jumala plaani ja ootas täitumist. Jumal ei taha, et ükski ta lastest eksiks teelt. Ta on sillutanud tee ja asetanud kõikjale nii lihtsad ja selged teetähised, et ainult eelarvamuste, teooriate ja pimestavate seletuste läbi võime eksida teelt, nagu seda tõeliselt juhtubki. Ja kui me siis tegime katset asetada kõrvale eneste arvamused ning eelarvamused ja otsida ainult Jumala sõna valgust, siis tegime asja keeruliseks seeläbi, et piirdusime peaaegu lõplikult apostlite kogemusega nelipühipäeval. Sellega, et võtsime selle enestele kui „eeskuju mäe peal“, meie teadlikult või teadmatult pidasime neid eeltingimusi vajalikuks. Just sel kohal on vajalik tähendada, et meie uurides Püha Vaimu anni saamise tingimusi, võtsime omaks apostlite Nelipühi kogemused apostlite Nelipühi õpetuse asemel. Mõne inimese pöördumisega kaasaskäivad nähtused võivad olla mõjuvad ja imelised.

Aga mõnel inimesel, kel oli tõeline ja auline pöördumine, ei õnnestu sugugi tuua teisi inimesi Kristuse juurde. Miks? Sellepärast, et ta tõsiseltotsijale hingele oma kogemusest esitab selliseid tingimusi, mis küll olid sobivad tema pöördumise puhul, kuid milgi kombel ei kehti Kirja nõudmistena teistele. Sama eksitav on selline teguviis olnud Püha Vaimu tõdede suhtes ja seda isegi nende inimeste poolt, kel on olnud märkimisväärsed kogemused Vaimu täiuse saamisel. Nad juhatavad meid lõpmata paluma, ootama Trööstijat mitte ainult kümme päeva, vaid kui vaja, kümme aastat, igatsema imelisi kogemusi jne. Kui paljud tõsised hinged on sel teel heidetud lootusetusse segadusse ja vaimsesse pimedusse! Viga on seesama. Nad püüavad õpetada meid ainuüksi apostlite kogemuse põhjal nende õpetuse asemel. Kuid apostlite kogemust on palju raskem seletada kui nende õpetust. Ja me võime öelda, et nende kogemust ei või teha reeglilis meie kogemusele, nimelt järgnevail põhjustel: apostlid elasid enne, kui tuli Kristus, sel ajal, kui ta kõndis maa peal, ja pärast seda, kui ta lahkus neist. Seega oli neil kogemus Pühast Vaimust kui Vana Testamendi usklikel, teine kogemus, kui Ülestõusnu nende peale puhus ja ütles: „Võtke Püha Vaimu“, ja jällegi teine, kui taevasse läinud Kristus nelipühapäeval neile välja valas Püha Vaimu. Kuid nendega ei ole lugu nii. Tähtis küsimus ei ole meile sellepärast see, kuidas apostlid – kes teatud määral elasid läbi Isa, Poja ja Püha Vaimu aja – said Püha Vaimu, vaid palju enam see, kuidas inimesed, kes elasid samasugusel ajal nagu meiegi, Teda enesele said. Kogemus, millega võiks võrrelda meie oma, ei ole nii palju apostlite kogemus, kes uskusid Jeesusesse ka enne, kui Püha Vaim välja valati, kui nende oma, kes apostlite läbi tulid pöördumisele ja kes uskusid Jeesusesse pärast seda, kui Kristuse töö oli lõpetatud ja Püha Vaim antud, samuti nagu meie. Sellepärast meie ei küsi peamiselt seda, mida apostlid kogesid, vaid palju enam seda, mida nad õpetasid; mitte ainult, kuidas nemad said Püha Vaimu, vaid kuidas nad teisi juhatasid Teda omandama. Ja nagu alati, leiame ka selles jumalasõna imeliselt lihtsana, kui me omasepitsetud arvamused kõrvale tõrjume ja kuulame ainult seda, mida ütleb meile Jumala sõna. Sest tol nelipühapäeval oli apostlite õpetus samavõrra selge, kui apostlite kogemus oli imeline. Kui iial oli aeg, kus Jumala ligiolu täitis inimesi, põles inimsüdamel ja inspireeris inimlikud huuled veatuiks, siis oli see kindlasti tol korral, kui Peetrus pidas oma suure kõne nelipühapäeval. Ta oli täielikult süttinud ülevalt saadud väest ja see oli tõe Jumal ise, kes kõneles tema läbi ja rahvahulga küsimusele „mis meie peame tegema“ vastas oma jumaliku õpetava ja juhatava sõna läbi. Ja mis ta ütleb? „Parandage meelt ja igaüks teist lasku ennast ristida Jeesuse Kristuse nimesse pattude andekssaamiseks ja siis saate te Püha Vaimu anni“ (Ap 2,38). Mitmest Kirja Sõnast nähtub selgesti, et ristimine siin võeti ette usu tunnistamisena Kristusesse kui pattude lepitajasse. Niisiis Jumal, Peetruse läbi, õpetas selle suure tõe: Püha Vaimu saamise kaks tingimust on: meeleparandamine ja usk Jeesusesse Kristusesse pattude andekssaamiseks. Teisi tingimusi ei nõuta. Parandage meelt, uskuge Issandasse Jeesusesse Kristusesse pattude andekssaamiseks – ja laske end selle peale ristida – „siis saate Püha Vaimu anni“. Kaht asja peame tegema, siis teeb Jumal kõik muu. Kui te teete need kaks asja, siis saate, ütleb Jumal. See töötus seisab kindlasti. Ühelgi inimesel ei ole mingisugust õigust lisada veel mõnda nõudmist neile kahele: meelesparandamisele ja usule, Püha Vaimu anni saamiseks, kuna Jumal ei lisa juurde ühtegi. Kui inimene ausalt parandab meelt ja usub Issandasse Jeesusesse Kristusesse pattude andekssaamiseks, siis ennemini langeks sisse taevast, kui et Jumal ei täidaks oma töötust: „Teie saate!“ Sellepärast on ainus küsimus, millise küsimuse peab enesele esitama jumalalaps, kui ta on kahtlustes, kas ta on saanud Püha Vaimu või mitte: kas ma olen tõsiselt ära pöördunud patust ja kas ma nüüd ei usalda oma viletsaid tegusid, vaid Issandat Jeesust Kristust kui minu pattude kandjat ja lunastajat? Siis on Jumal mulle andnud Püha Vaimu ja rahu, mida tunnen südamel, mis on sündinud ainuüksi sellest Vaimust, kellest on kirjutatud: „Aga kellel ei ole Kristuse Vaimu, see ei ole mitte Tema oma.“ Kui me aga veel iial pole kohtlaselt parandanud meelt või kunagi uskunud Jeesusesse Kristusesse, siis me ka pole saanud Püha Vaimu. Oleme aga täitnud need kaks lihtsat tingimust – meile täielikult teadaolev tõsiasi – siis peab Jumal olema meile andnud oma suure anni.

See tõend on küll kindel ja loogiline, kuid seda kinnitab veel järgmine suur tõend, et me Teda tõesti oleme saanud, nimelt

2. Vaimu enese tunnistuse läbi, Tema meisse tulemise kogemuse läbi, pärast seda, kui täitsime nõutavad tingimused. „Et me nüüd oleme usust õigeks saanud, siis on meil rahu Jumalaga meie Issanda Jeesuse Kristuse läbi.“ Kas ei mäleta paljud meist paika, päeva ja tundi, kui me tunnistasime oma patud ja uskusime Issandasse Jeesusesse Kristusesse, ja me südamel täitusid imelise rahu ja Jumala rõõmuga? Või kui ka mõned teised me hulgast ei tea nii kindlasti aega ja

kohta, kus oli rahu kogemus, mis võttis aset aastatepikkuse rahutuse ja piina asemele, vähem kindel ja imeline seepärast, et see aegamööda ja vaikselt meid täitis? Vaim andis tunnistust meie vaimule. Ükski teine vägi kui ainult Püha Vaim ei või anda sellist rahu me pattude ja mineviku suhtes, kui me selle omame. Ainult Püha Vaim võis anda me südamele selle rahu kogemuse. Tõsiasi, et omame rahu, on absoluutne tõend Püha Vaimu ligiolust. Ükski ei pea röövima meilt Tema meisse asumise kindlat tunnistust. Me teame: Ta elab meis, sest ükski peale Tema ei võiks mõjustada meis sellist vilja kui see, milles oleme teadlikud. Me parandasime meelt, me uskusime ja Ta asus meisse „et Ta teie juurde jääks igavesti“. Meie süda peab hingama selles. Ei muuda asja, kui me mõistame võibolla midagi muud Püha Vaimu anni all. Tähtis on see, mis ütleb Jumal. Ja mida varem me kasutame Jumala väljendusi, võtame omaks Jumala kujutused ja järgime Jumala käske, seda varem kaob ka pimedus, mis ümbritseb seda kallist tõde ja hele päevavalgus tungib meie hingedesse.

3. Jumala sõna väidab korduvalt, et usklikel on Jumal Vaim. Pane tähele, kui mõjuvalt seda rõhutatakse. „Eks teie tea, et teie Jumala tempel olete ja et Jumala Vaim teie sees elab?“ (1Kor 3,16). Mitte, et oleme seda kord tulevikus, vaid et meie usklikud, oleme praegu Jumala tempel ja et Jumal Vaim praegu meis elab (oleviku vorm). Pane tähele ajavormi järgnevas kirjakohtas: „Või te ei tea, et teie ihu on teie sees oleva Püha Vaimu tempel, kelle te olete saanud Jumalalt?“ (1 Kor 6,19). Jällegi: „... meie oleme elava Jumala tempel“ (2Kor 6,16). Samuti: „Katsuge iseendid läbi, kas te olete usus. Uurige iseendid! Või teie ehk ei tunne iseendist, et Jeesus Kristus on teie sees? Või ei ole te ehk kõlvulised?“ (2Kor 13,5). Kui selge on eriti viimane kirjakoht ettetoodud punktide üle. Pane tähele seda lihtsat tingimust: „Katsuge iseendid läbi, kas teie olete usus.“ See tähendab: olete te usklikud? Usaldate te oma päästmise suhtes Issandat Jeesust? Kui te seda teete, „kas te ei tunne iseendist, et Jeesus Kristus on teie sees?“ Olgu siis, et te pärast iseeneste läbikatsumist leiате end olevat kõlbmatud või võltsid, proovi läbi ei tee sellepärast, et te ei usalda Kristust, vaid midagi muud. Kui lihtne on see kõik ja millises kooskõlas Peetruse kuulutusega! Ta ütleb: „Parandage meelt ja uskuge Jeesusesse Kristusesse!“ Ja Paulus kõneleb meile, kes on parandanud meelt ja nüüd on usklikud: „Eks te tea, et ainus küsimus, mille enesele peate esitama, on see: usun ma Jeesusesse Kristusesse? Siis elab ka Jeesus teis Püha Vaimu läbi. Armsad, kui me ka iial poleks saanud erakordse, tunnetega seoses oleva kogemuse osaliseks meie südames elava Püha Vaimu tõenduseks, siis oleks see ometi liigjulgus – et mitte väljendada tugevamalt – salata Tema meie sees elamist, tundes Jumala sõna korduvaid ja selgeid väljendusi, et meie Tema tempel oleme, et Ta tõepoolest elab meis ja et me praegu omame selle suure Püha Vaimu anni.
4. Kristus ja apostlid, kõnetades usklikke, eeldavad alati seda tõsiasja. Pange tähele Pauluse imestavat küsimust, et nad seda põhitõde võivad unustada silmapilgukski. „Või! Kuidas! Eks te tea?“ Olete te teadmatud või hoopis unustanud selle aulise tõe, et Jumala Vaim elab teie sees? (1 Kor 3,16). Kas kahtlete Tema ligiolus sellepärast, et teil pole olnud selliseid aulisi elamusi, nagu teie võibolla ootasite? Olete unustanud, et Tema meis elamine ei olene meie tundeist, vaid teie ühendusest Kristusega, mille Jumal teie usu läbi Tema sisse juba ammugi seadis jalule? (1Kor 1,30). Ja Ap 19,2 küsib neilt: „Kas te saite Püha Vaimu, kui saite usklikuks?“ Sellega ta näitab, et kõik jumalalapsed saavad Püha Vaimu parandades meelt ja uskudes Kristusesse.

Pane ka tähele, kuidas kasutab Kristus seda sagedasti mainivat sõna „jääge“. „Jääge minu sisse ja mina jään teie sisse.“ „Kes minu sisse jääb...“ „Ja nüüd, lapsukesed, jääge Temasse“ (1Joh 2,28). Mida õpime siit? Ilmselt seda: sõna „jääma“ tähendab: viibima, püsima seal paigas, kus sa juba oled. Kui me kedagi palume jääda, viibida toas, siis me mõistame otsekohe, et kõnetatav on juba seal. Kui Paulus ütles laevahuku puhul: „Kui need ei jää laeva, ei või teie eluga pääseda“, siis me teame, et need inimesed olid laevas. Kuna patune on väljaspool Kristust, ütleb Ta talle: „Tule!“ Aga usklikele on Tema sõna: „Jää, viibi minus“, sellepärast et ta juba igaveseks on Kristuses. Ükski inimene aga ei või olla Kristuses ja mitte olla saanud Püha Vaimu. See on võimatu. Sest tema on see, kes jagab Püha Vaimu. Niipea kui traat ühendatakse dünamoga, saab ta elektrivoolu. Senikaua, kui oks jääb ühendusse viinapuuga, saab ta viinapuu elujõu osaliseks. Nii et ei või me olla usu kaudu ühendatud Kristusega, saamata osa Ta suurest ülestõusmise annist. „Mina olen viinapuu, teie olete oksad.“

Tema meis elamise saladus
Vastus mõnele vastuväitele

Võibolla mõni aga ütleb: „ma usun, et see on Püha Vaim, kes sünnitas mu uuesti ja et ma Tema kaastegevuseta poleks saanudki sündida uuesti; aga ma ei usu, et Jumal seda mõtleb Püha Vaimu saamise all. Kas usklikule ei saa osaks veel üks eriline kogemus, milles ta pärast oma pöördumist saab Püha Vaimu töötegemiseks Jumala riigis suure vae ja täiusega, nagu sel viisil tal varem pole olnud kogemusi? Eks Paulus ei küsi meestelt Efesosel: „Kas te saite Püha Vaimu pärast seda, kui saite usklikuks?“ (Ap 19,2) ja kas see ei tõenda selgesti, et inimene võib olla Kristlane ja siiski mitte saanud Püha Vaimu?

Sellele vaatamata „jaa“ kui „ei“. On olemas Püha Vaimu täius, mis enamale jaole usklikest ei saa osaks pöördumisel ja seepärast, aja järgi, võiks nimetada teiseks kogemuseks. See aga ei ole Püha Vaimu and, Püha Vaimu saamine, Püha Vaimuga ristimine, nagu seda õpetab Jumala sõna. Püha Vaimu saadakse ükskord pöördumisel. Ta on *isik*. Ta tuleb meisse siis, ükskord alaliseks, et meisse jääda. Siis me saame teda, olgugi et me temale täiesti pole andunud, ja nimelt tööks samuti kui uuestisünniks. Tema ligiolu ja vae suurem kogemus, mis varem või hiljem järgneb pöördumisele, ei ole Püha Vaimu and, ei Püha Vaimu saamine ega Püha Vaimu ristimine, milliseid väljendusi tarvitab Jumal uussünni korral, vaid täius, mis on täielikult andumuse järelalus meile uuestisündimisel juba antud Püha Vaimule. Nelipühapäeval tuli Püha Vaim alla, et kujundada vaimset Kristuse ihu – Kogudust. Sel suurel päeval ristas Kristus kogudust Püha Vaimuga. Sellepärast igaüks meist, kes usu läbi saab selle ihu liikmeks, saab ristitud selles ihus elava Vaimuga; meie saame Püha Vaimu anni. Seda tõde ei jõua iial küllalt selgelt haarata. Sest meie petis loomulik süda põgeneb kiiresti oma tuntud abivahendite – palve ja ootamise – juurde ja läheb mööda kõige olulisemast – täielikust andumusest sellele, kes meile juba on antud. Liha on nii kaval, et ta asetseb ootaval palveseisukohal, et heita vastutus Jumalale, et pääseda seeläbi sellest, mida ootab meilt Jumal, nimelt täielikust ja jäägitust andumusest Sellele, kes meile juba on antud. Samuti on lugu patusega, kes meelsamini palub ja anub Jumalalt õnnistust, kui et ta anduks temale, mille läbi ta saaks kätte õnnistuse.

Aga kuidas oli jüngritega Efesosel, keda apostel õpetas, et nad peavad saama Püha Vaimu pärast seda, kui nad olid saanud usklikuks? Kas ei tõenda see, et paljud, kuigi usklikud, pole saanud Püha Vaimu ja et see ongi nende vae ja võidu puudumise saladus? Uurides sündmust eelarvamusteta, Jumala Sõna valgel, siis selgub, et see sageli ettetoodav sõna (Ap 19,2) ei tõenda, et Püha Vaimu saamine peab toimuma pärast uussünni, vaid see koht on üks selgemaid Jumala sõna tõendeid, et apostlid ootasid (arvestasid) Püha Vaimu saamist uuesti sünni juures. Teisi sõnu: apostel Pauluse õpetus ühtub selles punktis täpselt apostel Peetruse õpetusega. Eelnevas peatükis nägime, et Peetruse poolt esitatud lihtsad tingimused Püha Vaimu anni saamiseks olid: meeleparandamine ja usk Issandasse Jeesusesse Kristusesse pattude andekssaamiseks. Ainult need tingimused olid vajalikud. Ärgem unustagem aga, et need mõlemad on olulised. Üksainus ei ole küllaldane. Inimesed peavad parandama meelt ja uskuma. Ainult meelega parandamine, oma pattudest ärapööramine, uskumata Issandasse Jeesusesse Kristusesse pattude andeks saamiseks, ei tooks järelalusena kaasa Püha Vaimu andi, sest et üks olulisi tingimusi puuduks. Sama lugu, kui keegi katsuks uskuda Issandasse Jeesusesse Kristusesse, parandamata meelt ja pöördumata pattudest. See ei tooks ega võikski tuua enesega kaasa Püha Vaimu andi, kuna puuduks üks olulisi tingimusi. Meil ei ole tarvis teha midagi rohkem, kui ootab meilt Jumal, me ei tohi aga ka sõandada teha vähem. Iga jumalariigi tööliste kogemus kinnitab seda. Kui sageli kohtame igatsejaid hingi, kes iial ei või saada rahu ja Püha Vaimu tunnistust, kuna nende südames on veel varjul üks salapatt ja seega nende meelega parandamine on puudulik. Teisalt mõnedki kohtlaselt meelt parandanud hinged ei leia rahu, kuna nad ei taha lihtsalt uskuda Jeesuse Kristuse lepitustöösse nende eest, pattude andekssaamiseks. Paljud sellised juhtumid kinnitavad seda suurt Jumala sõna tõde: nimelt, et püha Vaimu saamiseks on ainult kaks olulist tingimust – meeleparandamine ja usk: ja et ainus põhjus, miks üks või teine seda andi ei saa, seisneb selles, et ta pole parandanud meelt või et ta ei usu Jeesusesse kristusesse pattude andekssaamiseks.

Seda tõde silmade ees hoides vaatleme Ap 19, 1-6. Paulus tuleb Efesosse ja leiab mõned jüngrid, kellelt ta küsib, nagu nägime, mitte: „Kas te saite Püha Vaimu pärast seda, kui saite usklikuks“, vaid õigesti tõlkides: „Kas te saite Püha Vaimu, kui saite usklikuks?“ Sellest on näha, et Paulus ootab, et nad oleksid saanud Püha Vaimu pöördumise ajal. Kui nad annavad talle eitava vastuse, hakkab Paulus otsekohe uurima selle põhjusi, ja ta talitab seejuures täielikus kooskõlas Peetruse poolt esitatud tingimustega, nagu me juba eelpool mainisime. „Mis ristimisega te siis olete ristitud?“ Küsib neilt Paulus, ja nad vastavad: „Johannese ristimisega“. „Oh jaa“, kuuleme Paulust vastavat, „aga kas te ei tea, et Johannes ristas meelega parandusristimisega? Meelega parandamine aga ei ole küllaldane Püha Vaimu anni saamiseks, teie peate ka uskuma Jeesusesse Kristusesse.“ Kui nad seda kuulevad, usuvad nad Jeesusesse

Kristusesse, neid ristitakse Tema nimesse ja nad saavad Püha Vaimu. Nad ei olnud varem usklikud, nagu meie oleme usklikud. Nad olid Vana Seaduse, mitte Uue Seaduse usklikud. Neid võib arvestada ainult Johannese pöördunute hulka, kes ei olnud saanud Püha Vaimu andi, ei võinudki seda saada, kuna olid täitnud vaid ühe tingimuse – meelearanduse. Nad ei olnud milgi usklikud nagu meie, ja neid ei tooda ka ette tõendina sellest, et usklikud peavad saada Püha Vaimu pärast meelearandamist teise kogemusena: sest meile öeldakse selgesti, et nad selle ajani veel polnud uskunud Jeesusesse Kristusesse. Paulus selgitas neile päris lihtsalt uuetestamentliku lunastuse puuduva tingimuse, nimelt uskuda Jeesusesse Kristusesse, mida oleks pidanud tehtama nende meelearandamisel. Nad olid samas olukorras, milles on hing, kes avameelselt kahetseb oma patte, kes aga veel ei ole uskunud Jeesusesse Kristusesse pattude andekssaamiseks. See ei olnud Püha Vaimu saamiseks tol korral küllaldane, nagu see pole seda tänapäevalgi. Nii tuleb mõista vaidlusalust kohta.

Kui läheme tagasi 18 peatüki juurde, siis leiame seletuse, mis valgustab päevaselgelt kogu sündmust. Sealt leiame 24. salmist: „Aga keegi juut, ... Apollos nimi ... tuli Efesosse ... ta oli tuline vaimult, rääkis ja õpetas õigesti Jeesusest, aga tundis ainult „meelearandusristimist“ (Ap. 19,4). Kuna Apollos oli võimas vanatestamentlikes kirjades, ei tundnud ta nähtavasti kogu Jumala lunastustööd. Ja nii võtsid Akvila ja Priskilla, kui nad teda kuulsid, ta eneste juurde ja „seletasid talle selgemini ära Jumala tee“ (Ap. 18,26); kahtlemata õpetasid nad talle usku Jeesusesse Kristusesse pattude andekssaamiseks. Siis reisis Apollos Korintusesse ja Paulus tuli Efesosse ja leidis Apollose jüngrid, arvult kaksteist, kes polnud saanud Püha Vaimu, kuna neid ainult puudulikult Temast oli õpetatud. Miks nad polnud saanud Püha Vaimu? Lihtsalt sellepärast, et nad polnud uskunud Jeesusesse Kristusesse. Nad olid usklikud sarnaselt Johannese jüngritega, kes olid parandanud meelt, kuid neil ei olnud „usku Issandasse Jeesusesse Kristusesse. Paulus õpetab neile uuetestamentliku pöördumist puuduva tingimuse, ja nad saavad Püha Vaimu, mitte täisealiste jumalalaste teise kogemusena, vaid selliste inimeste esimese kogemusena, kes veel ei olnud uskunud Kristusesse, nii nagu meie usume Temasse. Selle asemel, et tõendada, et kristlane ei saa pöördumisel Püha Vaimu andi, vaid hiljem eri õnnistusena, tõendab see koht just vastupidist. Ja kui keegi ei saanud Püha Vaimu, siis apostlid juhtisid tähelepanu sellele, et üks neist kahest lihtsast uuetestamentliku lunastuskogemuse tingimusest on nende arvatava pöördumise puhul jäänud hooletusse.

Pane tähele ka Samaaria linnarahva lugu Ap. 8,5-25. „Siin,“ arvavad mõned, „öeldakse meile selgesti Filippus kuulutas neile Kristust, ja et nad said ristitud“ (s12). Siin me leiame vähemalt mõistuseusu Issandasse Jeesusesse Kristusesse. Miks nad siis ei saanud Püha Vaimu? Nagu me nägime, ütleb Jumal selgesti, et kui inimesed parandavad meelt ja usuvad, saavad nad Püha Vaimu. Seepärast võime teha nüüd järelduse, et see Samaaria linnarahvas ei olnud õieti parandanud meelt. Me usume, et see oli juhtum, kus puudus teine kogemus, nimelt tõsine, südamluk meelearandus, kuigi nad tunnistasid usku Issandasse Jeesusesse. Vähemalt ühe juures oli see kindlasti nii, sest nõid Siimon oli tunnistanud usku ja oli saanud ristitud (s 13), kuid ometi pidi Peetrus ütlema talle: „Su süda ei ole avameelne Jumala ees.“ Kui me täpselt vaatleme neid kaht peakohta, mis tuuakse ette selle tõenduseks, et Püha Vaimu and on pöördumisele järgnev kogemus usklike elus, siis näeme, et need ei ole rakendatavad meile kui usklikele, vaid ainult kinnitavad reeglid, et Kristust otsivad hinged peavad niihästi meelt parandama ja uskuma, et saada Püha Vaimu anni osaliseks. Sellest tuleneb ka järeldus, et iga jumalalaps on ristitud Püha Vaimuga. Me peame ühevääriliseks väljendusi: „Püha Vaimu anni saamine“ ja „Püha Vaimuga ristimine“, nagu Jumal tarvitab neid. Johannes ristas veega ja ütles oma jüngritele, et nad pidid uskuma sellesse, kes tuleb tema järele ja see ristib neid siis Püha Vaimuga. See pidi olema ülestõusnud Kristuse ristimise erinevus. Kui inimesed Johannese jutluse mõjul pöördusid Jumala poole, ristas ta neid veega. Kui inimesed nüüd evangeeliumi ajastul pöörduvad Jeesuse Kristuse poole, ristib Ta neid Püha Vaimuga. Me ei tea ühtegi juhtumit, kus Püha Vaimuga ristimine tehakse usklike hilisemaks kogemuseks. Apostlid täidetakse korduvalt, nad saavad otsegu uuesti võitnud Vaimuga, aga mitte kunagi enam ristitud Vaimuga. Ka ei kõnelda ühestki pöördumisest, kes said uuesti sünnil Püha Vaimu, et neid hiljem ristiti Püha Vaimuga. Asi on käegakatsutavalt selge. Ristimine oli sissejuhatav riitus, mis viidi läbi astumisel Jumal riiki. Mõlemad ristimised seisid aja poolest ühel paigal, niihästi Johannese ristimine veega kui Kristuse ristimine Püha Vaimuga, nimelt kristliku elu lävel, mitte mõne hilisema teetulba juures. Kui aga tänapäeval tungivalt nõutakse, et usklikud peavad saada Püha Vaimuga ristimise, siis oleme küll nõus põhimõttega, omada Vaimu täiust, mida inimene senini pole tundnud ega omanud, sest selline täius on meie pärimisõigus. Kuid väljendusviis ei ole tabav, kuna seda meie teadmise kohaselt kunagi sel viisil ei kasutata Pühas Kirjas ja see annab väljendusele teistsuguse tähenduse, kui Jumal ise sellesse on pannud. Kui kaks jutlustajat kasutavad sama sõna, kuid kumbki annab sellele erisuguse tähenduse, siis nad

mõlemad satuvad peagi lootusetas segadusse. Samuti on olnud lugu selle suure asjaga, ja aitaks suurepäraselt asja selgitada, kui me Jumala sõna mitte ainult ei uuriks selles suhtes, vaid ka kasutaksime neid väljendusi kõneldes sellest, nimelt Püha Vaimu „and“, „saamine“, ja „ristimine“ ning nimelt täpselt samas mõttes kui Tema ise tarvitab neid enese poolt inspireeritud Sõnas.

Tegelikult ei ole Püha Vaimu saamine sõltuv teistsugustest tingimustest kui Püha Vaimuga ristimine. Et meil ei ole Tema täiust, tuleme liiga kergelt järeldusele, et meie polegi saanud Teda. Üks kord igaveseks peaksime võtma vastu selle tõsiasja, et oleme saanud Teda ja end nüüd sirutame välja Tema täiuse saladuse kogemiseks. Armsad, ärge enam palvetage Püha Vaimu saamise pärast, vaid olgu te süda täis kiitust ja tänu, et olete Teda saanud ja et Ta elab teie sees. Lugege korduvalt Jumala selgeid väljendusi selle kohta! Kaaluge neid hoolikalt! Mõtle enese rõõmu ja rahu kogemusele, kui Püha Vaim asus sinusse. Pane tähele apostlite korduvaid seletusi, et usklik on Püha Vaimu tempel ja Pühamu. Siis mõtle sellele, et see, kes asub Jumala seisukohal, seisab kindlal pinnal. Ära luba ühelgi panna kõikuma sinu kindlust selles punktis. Kui seda püüab mõni, siis korda seda Jumala sõna: „Või teie ei tea, et teie ihud on teie sees oleva Püha Vaimu tempel, kelle te olete saanud Jumalalt?“ (1Kor. 6, 19). Seda korda, kuni sa selles kallis tões oled igavesti kõikumatult rajatud.

Peaks sul siis, vaatamata sellele, et oled saanud Teda, olema veel valus teadmine su elu jõuetusest, rõõmutusest ja viljatusest, siis tea, et on olemas ainus elava Vaimu täius, ülevoolava rahu, väe, rõõmu ja armastuse elu, vabaduse elu, võiduelu iseenese ja patu üle, et see elu on olemas igale jumalalapsele, kes tahab õppida tundma selle tingimusi ja on valmis neid täitma, ja et sellepärast see kõik on ka sinu jaoks. Oled sa nüüd tuttav saladusega, kuidas Ta asub sinu sisse, selle aulise tõsiasjaga, et Ta nüüd on sinus ja kannatlikult ootab sinu tegutsemist, siis astu edasi, et kogeda Ta väe saladust.

Meie kordame: meie usume, Jumala sõna õpetab:

- et iga usklik on saanud Püha Vaimu, on saanud Püha Vaimu anni, Püha vaimu ristimise;
- Tema inimesesse astumise lihtne saladus on meelega parandamine ja usk, et on olemas Püha Vaimu täius, mis on suurem kui see, mida harilikult kogetakse pöördumise juures;
- et on teatud tingimused selle täiuse omandamiseks, mis on erinevad Tema meisse elama asumise tingimustest (see tähendab, me võime saada Püha Vaimu, ilma omamata täiust).

Mis on siis Ta täiuse saladus?

II TEMA TÄIUSE SALADUS

Andumine Kristusele

„Andke iseendid Jumalale“ (Rm 6,13)

„Andke oma ihud ohvriks“ (Rm 12, 1)

„Paulus, Jeesuse Kristuse sulane“ (Rm 1,1)

Kui meie nüüd nõustume sellega, et oleme saanud Püha Vaimu anni, oleme ristitud Temaga, ja Ta on asunud meisse, et siia jääda alati, milline on siis Tema täiuse – ülevoolava rahu-, väe ja armastuse elu saladus? Meie vastame: meie elu täielik, tingimusteta tagasihoidmata andumus Jumalale, et täita Tema tahtmist enese tahtmise asemel. Kui me anname ära oma patud ja usume, siis me saame Püha Vaimu; kui me anname ära oma elu ja usume, siis meid täidetakse Püha Vaimuga. Püha Vaimu saamine on Jumala vastus meelega parandamise ja usu peale; Püha Vaimu täius on Jumala vastus meie täielikule andumusele ja usule. Pöördumisel tuleb Püha Vaim meisse, andumisel meisse juba asunud Vaim vallutab meid täielikult. Püha Vaimu täiuse saamise inimlikuks tingimuseks on elu, mis täielikult on pühendatud Jumalale, et teha Tema tahtmist.

1. Õige kaalutlus, Jumal sõna ja jumalalaste kogemused kinnitavad seda tõde. Kõik varjud, mis takistavad seda selget valgust meie hinges, kaovad, kui me hoolikalt kaalutleme piibellikku ja kogemustega ühtuvat usklike kahesuguse loomuse tõde. Pane tähele patuse olukorda. Ta omab ainult ühe loomuse - „vana inimese“. Teda kujutatakse täielikult pattudes ja üleastumistes surnuna. Temas on minaelu, mitte Jumala elu. Ta käib lihas ja ainult selles. Jumala Vaim võib töötada temaga või tema juures ja teeb seda ka tõesti. Aga Ta ei ole tema sees; sest ainult see, kes kuulub Kristusele, omab Kristuse Vaimu. Nüüd aga sünnib imelik muudatus. Ta parandab meelt ja usub Issandasse Jeesusesse Kristusesse. Mis sünnib? Ta sünnib uuesti, sünnib ülevalt, Jumalast, Vaimust. Ja mida tähendavad need väljendused? Uus elu, elu Jumalast, jumalik elu on asunud temasse. Jumal ise, Püha Vaimu isikus, on tulnud, et elada temas; ta on saanud Püha

Vaimu. Tal on nüüd see, mida ei ole patusel, tal on uus loomus.

Kas väljus vana elu, „vana inimene“, kui uus, Vaim, asub inimesse? Kahjuks mitte! Kui ta oleks läinud välja, siis oleks Püha Vaimu saamine otsekohe ja igavesti võrdne Püha Vaimu täiusega, sest Püha Vaimul oleks siis täielik meelevald. Kuid see pole nii. Vana elu ei lähe välja, kui uus asub kohale. Selles ühtuvad Jumala sõna ja meie kogemused täielikult. Usklikuna on tal nüüd kahekordne loomus. Temas on mõlemad, „liha“ ja „Vaim“ - vana ja uus elu. Mõlemad on inimeses ühel ajal. Mõlemad elunevad temas. Aga surma vaenlastena võitlevad nad tema elu pärast. „Liha himustab Vaimu vastu ja Vaim liha vastu.“ Sest mõlemad tahavad mitte ainult tema sees elada, vaid omada täielikku meelevalda. Kumbki püüab täita teda.

Probleem on nüüd teine. Enam ei ole küsimus see, kuidas peame saama Püha Vaimu. See on sündinud, me oleme Teda saanud. Aga Ta elab liha kõrval. Sellepärast on küsimus see: kuna jumalalapsel on nüüd kaks loomust, kuidas ta peab saama täidetud ühega neist? Kuidas ta peab kogema Vaimu täiust ja saama vabastatud liha elust ja väest? Vastus näib olevat selge. Kuidas ta võiks saada täidetud teisiti kui ainult selle läbi, et ta täielikult andub sellele, kellest ta tahaks saada täidetud. Tal on valida; ta võib anduda ühele neist. Kas pole selge, et see teda täidab, kellele ta end annab omaks. Kui ta end kord andis liha sulaseks, kas ta siis ei olnud täidetud kõige ülekohtuga? (Rm 6,19; 1,29). Samuti nüüd, kas ta ei saa samal määral, mil ta andub Vaimule, täidetud Vaimust? On, nagu tungiks halbade lõhnadega täidetud majja värske kevadõhk. Sa avad värskete õhule ainult ühe toa – siis teised suletud toad on täidetud halva õhuga. On tõsi, puhas õhk on tunginud majja, aga kuidas võib ta täita kogu maja, kui sa kõiki ta nurki ei ava tema meeldivatele aroomidele? On, nagu toituks üks purskkaev kahest maa seest võimsalt voolavast allikast, millest üks toob esile vett, teine õli. Pole kahtlust selles, et purskkaev saab vett, sest allikas voolab vahetpidamata. Aga fontään ei saa olla täielikult täidetud veest, kuni ta täielikult ei andu elutoovale hoovusele ja ei sulgu õliallikale. Samuti on lugu Püha Vaimuga. On tõsi, ta on pöördunud iga uskliku südamesse. Ta elab seal ja tahab jääda sinna alati. Kuid iga usklik, kelles elavad koos liha ja Vaim, võib sel määral anduda lihale, et temas elava Püha Vaimu täiuse avaldused saavad takistatud ja alla surutud. Tõsiasi, et isegi pärast Püha Vaimu saamist meis võib võimutseda „mina“, kuna oleme jätnud kasutamata võimaluse anduda Vaimule, on küllaldaseks Vaimu täiuse puudumise seletuseks. See, kes tunneb minaelu kohutavat meelevalda eneses, tema vaenu Jumala vastu, tema lihalikku meelsust, Vaimu kurvastamist ja kustutamist, tema kõigi auliste Vaimu viljade hävitamist, tema ägedat ja meeletlikku vastupanu kõigile Vaimu püüdlustele tungida täielikku Vaimu ellu, see ei vaja Vaimu täiuse omandamise nurjumiseks ühtki teist seletust kui enda mina täiust. Ei ole tegemist sellega, et inimene pole andunud Vaimule, kellelt seega on võetud võimalus ilmutada oma täiust, nagu Ta seda tahaks. See on selge, loogiline ja eksimatu: otsustav keeldumine kauem anduda liha valitsusele ja täielik andumus Vaimule, et Kristuses Jeesuses elusaks tegeva Vaimu käsk meid võiks vabastada patu ja surma käsust (Rm 8, 2).

2. Korduvalt nimetab apostel Paulus ennast Issanda „sulaseks“, orjaks, pärisomaks, ta on end täielikult andnud Kristusele, et teha Tema ja mitte enese tahtmist. „Mina manitsen teid nüüd, vennad, Jumala suure südamliku halastuse tõttu andma oma ihud elusaks, pühaks ja Jumalale meelepäraseks ohvriks“ (Rm 12,1). Pane tähele, kuidas Paulus noomib usklikke: „...andke endid Jumalale“ (Rm 6,13). „Eks te tea, et kelle orjaks te hakkate kuulekuses, selle orjad te olete, kelle sõna te kuulate?“ (s 16). „Otsegu te oma liikmed andsite orjaks rüvedusele ..., nõnda andke nüüd oma liikmed õiguse orjaks pühitsusele“ (s 19). „Aga nüüd, et te olete saanud patust vabaks (Jumala tegu kristuses) ja Jumala orjadeks (sinu andumuse akt, mis on vajalik selleks, et sa selle vabaduse, mis on Kristuses, enese kogemuses õieti teostaksid), on teie vili pühitsuseks“ (s 22) – see tähendab, et teie kogete väge, õnnistust, täiust ja Püha Vaimu vilja, kellele te olete andunud nüüdsest peale. Pane tähele mõlemat: mõjukat kordamist ja apostli manitsuse tähendusrikast seisukohta (Rm 6), Jumalale andumuseks. See järgneb Rm 5 peatükile. Niipea, kui usklik, õigeks mõistetud usu läbi, on saanud Püha Vaimu (Rm 5,5), manitsetakse teda täielikult ja tagasihoidmatult anduma Issandale. Mispärast? Sellepärast, et Paulus tunneb uskliku kahesugust loomust, et ta teab, et peab end täielikult allutama sellele, kellest tahetakse olla täidetud; sellepärast, peab anduma Vaimule, kui tahetakse olla Temast täidetud, või jätkub elu liha väes ja täiuses. Nii on siis meie elu tingimusteta Jumalale andumine esimene tähtis samm pärast pöördumist, milleks meid Tema Sõna korduvalt manitseb. Igale äsjapöördunud, kes on saanud Vaimu, peaks tõsiselt ja õrnalt tehtama tähtsaks Kristuse omandiõigus tema lunastatud elule ja Ta

armastusväärne kutse seda pühendada Talle täielikus, tagasihoidmata andumuses ja nimelt ajal, mil ta süda veel põleb esimeses armastuses Kristuse vastu, kes ta on lunastanud. Ei mõistus, ei Jumala sõna ega tegelik elu või meile näidata teist teed. Oh, kui pimedad oleme! Pöördunuid manitsetakse lugema Piiblit, hoolsasti palvetama, teha häid tegusid, anda Issandale oma varandusest, olla truu koosolekuil käimisel, ühineda kogudusega ja võtta osa selle mitmesugusest tegevusest. Kindlasti on need nõuanded head. Kui aga jätame ära selle ühe Jumala poolt ilmutatud peatingimuse, meie ei saa avada lüüsi, mille kaudu üksi Jumala Vaimu täiuse hoovus, mida igatseme, lastakse meie ellu. Andumus avab meile väravad Vaimu täiuse ellu.

3. Ka jumalalaste kogemus kinnitab seda teed. Kas kõigi teiega, armsad, kes te käite selle aulise, õnnistatud elu teed, ei ole lugu just nii? Sinu hinge sisimas tõi sulle Püha Vaim ettekujutusi elust Jumalaga, millised, vaatamata su kaotustele ja puudustele, ei olnud võimalik hävitada. Su hinges elas kustumatu igatsus elu täiuse järele Kristuses. Su hinges oli hääli, mis aastaid kutsusid sind osaduse, eesõiguse ja teenimise saavutamata kõrgustele. Sa tegid palju vigu, sind juhiti valeõpetuse läbi eksiteele, sa kobasid pimeduses otsides tõde. Nüüd aga, mil sa oled juurdunud Kristuses ja rahu ning rõõm täidavad su südame, kas sa ei näe, et õnnistus ja täius siis tulid su ellu, mil sa selle täielikult andsid Issandale Jeesusele? Jõudsid sa sellele kogemusele alles pärast pikki aastaid või saavutasid selle ühekorraga, ometi teab iga andunud jumalalaps, et andumise akt Jumalale oli peapõhjus, mis viis südamlikumasse, tihedamasse osaduse elu täiusesse Jumalaga. Sinu kogemus võis sulle endale ja teistele näida segadusena, keerukana ja mõistmatuna; et aga see andumise akt oli kõige kõrgpunktiks ja Vaimu täius andumuse tulemus, Jumala armuline vastus sellele, seda tunnistab igaüks. Selliste meeste elu, nagu Terrey, Martini, Patoni ja Livingstone oma, näitab meile selgesti seda tõde. Vägi ja täius, mis avaldus nende elus, oli Jumala vastus elu tingimusteta ja täielikule andumusele. Ainult see võib tuua meile Tema täiuse.

Et täielik andumus on Vaimu täiuse saladus, seda kinnitab ka veel:

4. Liha vastupanu. Võime olla kindlad, et samm, mille vastu meie mina kõige tugevamini sõdib, on just see samm, mida ootab meilt Vaim. See punkt, mille vastu liha kõige meeletult paneb, peab olema just see, kuhu Vaim meid kõige enam tahab viia; see peab olema kogu asja võti. Kõigepealt on selleks sammuks hästi kaalutletud otsus anda elu üle Jumalale. Kui vägevasti protesteerib vaenulik mina selle sammu vastu! Me tohime juhatada koosolekuid, kirjutada alla töötustele, pidada ameteid koguduses, anda pool varandust Jumala asja edendamiseks ja kes teab, mis veel teha; tahame aga täielikus andumuses pühendada oma elu Jumalale, siis paneb „mina“ otsustavalt ja meeletult sellele vastu. Oled sa selgusetu selles, kas enese mina on liha kants ja kas enese ülendamine akt on tormijooks sellele kantsile, milleks Vaim kõige tugevamini kihutab ja millele liha kõige enam paneb vastu? Siis tee praegu katset anduda Jumalale. Ütle Jumalale: „Issand, sellega annan ma Sulle üle kõik oma kavad, kõik oma soovid ja lootused ja allutan enese Sinu tahtmisele kogu mu elueaks. Mis Sa tahad minult, seda võta; mis Sa tahad, et peab tulema, seda saada; kuhu Sa iial soovid saata mind, sinna juhata mind; mida pean ära andma, seda ilmuta mulle; Sinu tahtmist, mu Jumal, teen ma heameelega!“ Kuidas otsekohe liha jõud võitlevad tugevasti selle otsuse vastu! Milline vaenulikkus! Millised surmavad hingevõitlused selle palja mõtte juures! Millised kibedad katsumused uhkusele ja lugupidamisele! Millised suured ohvrid, millele sa varem pole mõelnud! Jutlustajaamet, misjonipõld, lemmikebajumalad, tegevusalad, varandused, kuidas need kõik kui tondid tõusevad üles kõhkleva hinge ees! Päev, millisel jumalalaps otsustab allutada oma tahte Jumala tahtele, ei möödu enne, kui – ta ehmatuseks – temas ei avaldu aimamatu tahtetus täita Jumala tahtmist; ta on üllatatud ja üliväga alandatud enda mina korduvatest ja meeletult kallaletungidest, et panna teda taganema äsja võidetud seisukohalt. Nagu emalinnu metsik kisa ja ringilendamine tõendab, et sinu eksitav käsi on pesa läheduses, milles asuvad ta pojad, nõnda tõendab ka minaelu äge vastupanu sinu elu täielikule pühendumusele Jumalale, et selle akti läbi minaelu on surmava kokkuvarisemise ohu Jumala vägeva käe läbi. Jumala laps, kas see vastupanu, see äge liha vaenulikkus ei tõesta, et on avastatud kindlus, et on reedetud ta saladus, et just see, mille vastu liha paneb kõige ägedamini, on eelkõige see, mida nõuab sinult Jumal? Oled sa teinud seda? Sest:
5. ei ole asetäidet sinu andumusele. Kui Jumal ühe õnnistuse jaoks seab tingimuse, siis ei või seda asendada millegi muuga, olgu see kuitahes hea. See on põhjus, miks kõik su nutt, ootamine ja palumine ja isegi su enda vaevamine Jumala ees – ei ole saatnud korda muud, kui jätnud sind kurvaks, pettunuks ja segadusse sellepärast, et sa pole leidnud kuulmist. Sa palusid, selle asemel, et olla kuulekas. Palve on hea ühenduses kuulekusega, aga mitte kuulekuse asemel. „Kuulekus on parem kui ohver“ (1 Sam 15, 22). Nii on kuulekus ka parem kui palve, kui Jumal nõuab

kuulekust. Meie palve ei aita midagi, kui Jumal palub meid midagi teha, aga meie ei tee seda. Kuule Teda apostel Pauluse kaudu: „Mina palun teid nüüd, vennad, Jumala suure südamliku halastuse tõttu anda oma ihud elusaks, pühaks ja Jumala meelepäraseks ohvriks.“ Oled sa teinud seda? Kui meie palume Jumalat midagi teha meile, siis me ootame tegutsemist Tema poolt. Kui Jumal palub meid, et meie teeksime Talle kingituse oma ihuga kui elava ohvriga, siis Ta ootab meilt, et meie tegutseksime. Aga vaata, meie hakkame palvetama, sest me ütleme endale: eks palve ole hea asi! Muidugi, kuid ta pole omal kohal, kui me sellega tahame pääseda kuulekusest! Kui kaval on liha! Kuidas me oma pimeduses mängime, ajades nurja Jumala kavad! Kord ütles Jumal Abramile: „Sellepärast, et sa selle asja (tema poja Iisaki äraandmine) oled teinud, ... tahan ma sind tõesti õnnistada ja su soo väga paljuks teha“ (1 Mos 22, 16,17). Ja mis tõi talle selle suure, ennenägematu õnnistuse? See oli andumus Jumalale oma Poja äraandmise kaudu. Jumala laps, oled sinagi teinud seda? Miski muu ei ole küllaldane. Kestev palumine ja anumine, väsitav ootamine, katsed uskuda, isegi vaadata asjadele kui juba sündinule – kõik see on kasutu, kui sa ei tee seda üht, et annad end tervelt Issandale. Sinu üleandmatu elu on liha kindlus. Jumal ei valluta seda vägivallaga. Kui sa aga vabatahtlikult ulatad Talle võtme, oma tahte, siis ujutab Ta su elu oma õnnistuse täiusega üle. Tahad sa kogeda Jumal „Ma tahan õnnistada sind“, siis pead sa end pühendama jäägitult Temale. Täielikult usaldavalt anna Temale oma elu, oma kõik, Tema kätte ajalikuks eluks ja igaveseks.

Ei ole küllaldane isikliku pühendumise asemel anda raha, aega või tööd. Tuhanded teevad seda ja püüavad nii rahustada oma südametunnistust ja röövida Jumalat. Meie peame andma iseenese. Kui kurb oleks õige peigmees, kui tema kihlatu selle asemel, et anda talle oma süda – iseenese, pakuks talle raha ja maju ja maid! Kui palju enam kurvastame meie Jumalat oma viletsate katsetega Teda osta ära millegi vähemaga kui sellega, mis Ta tahab saada – meid endid. „Mu poeg, anna oma süda mulle.“ On andmist meie enese asemel ja on enese äraandmine. Esimene on vastamine Jumala armastusele käsumeelsusega, teine armastusega. Pakkudes Jumalale vähemat kui iseennast jätame andmata Talle peaasja. Jumal on andnud meile iseenese – kõik. Kui meie oma Issandale ei vasta täieliku, südamliku andumusega, tõendame sellega, et me ei usalda Teda täiesti. Aga sellise umbusu vari, mis hiilib südamesse, mis ei ole pühendatud Issandale, on takistuseks, mis meid ei lase kogeda Jumala täiust. Sest Jumal ei saa anda oma Vaimu täiust sellele, kel ei ole täielikku usaldust Jumala vastu ja ei anna oma elu Temale. Seepärast, armsad, mõtelge alati sellele, et midagi vähemat ja ei miski muu või me südamele tuua Jumala elutäiust kui täielik andumus ja ärgem jätkem täitmata Jumala tingimusi.

Pane veel tähele seda kohutavat tõsist tõde:

6. et vastus Vaimu täiuse saamiseks lasub sinul enesel. Otsustaja oled sina. Mitte nagu ei tuleks kõik Jumalalt ja ei oleks kõik armust. See on tõesti nii. Kuid Jeesuses Kristuses on asja armukülg lõpetatud, so. Jumal, andes oma Poja, on teinud me eest juba kõik, mis Ta võis. Ta on „meid õnnistanud kõige vaimuliku õnnistusega taevasis asjus Kristuse sees“ (Ef. 1, 3). Kas me tahame, et Jumal valaks välja oma Püha Vaimu täiuse?

Kristuses on Ta juba teinud seda. „Sest Temas elab kõik Jumala täius ihulikult“ (Kol 2, 9). Kas me siis tahame, et Jumal meid asetaks Kristusesse, kelles elab täius? Ta on sedagi juba teinud, sest „temast on teie olemine Kristuses Jeesuses“ (1Kor 1, 30). Jääb üle ainult üks asi ja see on sinu teha. Anna end nii üle Kristusele, kellega sa oled ühendatud, et Ta saab võimaluse valada sinusse ja sinu läbi teistele kogu oma täiuse. Ta pole end aga mitte kohustanud viia läbi andumust sinu eest või sundida sind selleks. Ta ei sunni sind selleks. Ta seisab ja ootab sind – nagu juba palju aastaid. Ära ütle: „Ma olen palunud, ma olen oodanud, ma olen võidelnud, ma olen püüdnud uskuda, et see on juba sündinud“ ja muud sarnast. Eks sa ei näe, et sa kõiges selles palud, et Jumal teeks midagi, selle asemel, et olla kuulekas Ta käsule ja teha ise midagi. Oled sa end andnud Talle üle? Selles seisab küsimus. Olles ostetud kalli hinnaga ja sellepärast mitte enam enese päralt – kas sa oled võtnud ära käd enese elu küljest ja selle täielikult, tagasivõtmatus ja igaveseks pühendanud Jeesusele Kristusele, et olla Tema armastaja „pärisomand“? Ei ole praegu küsimuse all Tema täius, see on piiritu. On tegemist sinu vastuvõtu valmidusega ja andumusega. On Ta täieliku usalduse väärt? Kui lapselikult sa siis usaldad Teda? Kui täielikult sa annad siis end Talle üle? Millisesse Tema täieliku andumuse kõrgusesse sa siis tõused? Ta kohtab sind seal, kus sa tuled Talle vastu. Tema külluse ainus kitsendus on see, mille sa püstitad oma andumuse piiramisega. Mida täielikumalt, ulatuslikumalt, lõplikumalt sa annad enese, oma aja, oma anded, oma vara, oma plaanid, lootused, ootused ja kõik Issandale Jeesusele Kristusele ning ennast kingid Ta armastavaks pärisomandiks, et teha tema tahtmist või ka kannatada, seda enam sa

koged Ta Vaimu aulist täiust. Sa võid saada kogu täiuse, milleks sa teed eneses ruumi. Sügavalt tõsisel mõttes oleneb kogu asi sinust. Milline kohutavalt tõsine mõte! Käia läbi elu pikkade aastate, omades eesõiguse saavutada rahu ja vägi ükskõik mil tunnil, kuid sa pole kasutanud seda!

Oled sa liiga arg, kartlik ja „pikaldane südamest“, et usaldada Teda nii täielikult. On sulle vastumeelt anda ära su enda tahe ja kardad sa Tema tahet? Mõtle silmapilgukski selle üle järele, mis on Tema tahtmine sinu heaks. Jumala Poeg ripub verisena taeva ja maa vahel ristil sinu eest ja selle tulemusena sinu asetamine surmast ellu, Jumala pojad ja tütre, Ta Vaimu täius, rahu, rõõm ja osadus Tema sees, silmapilkne muutumine ja kirkastumine Tema tulemises, võidutsev osavõtt Ta kuninglikust valitsusest, igaviku õndsus Tema läheduses – see on Tema tahtmine Sinu heaks! Ja siiski kardad sa Tema tahtmist. See on armastava Issanda reetmine sinu hinge poolt. Armsad, teie vaimuliku elu üdi imeb surmav uskumatuse kobra – madu ja te teete hästi, hävitades ta kindla, usaldava andumuse akti läbi, enne kui ta oma haarde hammastega tungib veel sügavamale teie südamesse. Hulljulge mägironija, kes usaldab oma elu nõrga kõie hoolde, hõljub julgelt peadpöörivate kuristikude kohal, sellal kui kohutavad kaljud ja mässavad petlikud merelained ta all on valmis teda surmama, kui ta kukuks. Aga sina, armas, kui sa täna lihtsas usus tõused üles Jumala juurde, leiad, et sind ei oota kohutav saatust, vaid need tugevad käed, mis haaravad sinust kinni, uuristati läbi sinu eest; külg, mille vastu sa end armastavas süleluses surud, pisteti läbi – sinu eest; süda, mis hüppab rõõmu pärast su kuulekuse üle, murdus kord – sinu eest. Tõesti, Kristus, kes sind palub, on armastuse Kristus, kes igatseb täita sind iseenese armastusega. Sellepärast ära karda Teda, vaid võitle oma võitlus salajas pühamus lõpuni, kannata tahtlikult ristikannatused, ära jäta enne, kui oled kohtlaselt pannud oma elu Ta jalgele ja tõesti siis Ta annab sulle, „mis su süda kutsub“ (Ps 37, 4).

Usaldus

Jumalale pühendatud elus on ainus seisukoht, et kogeda Vaimu täiust: usaldus ja kuulekus. Et tunnetada kuulekuse vajadust, on meil vaja juhtida tähelepanu ainult sellele tõsiasjale, et see ongi andumuse õige olemus, mis ei ole midagi muud kui kuulekuses meie tahte täielik allaheitmine ühe teise – meie Issanda ja Meistri tahtmisele. Nii nagu pattulangemise kogu katastroof seisis enda tahtmise täitmisel, nii peitub meie uue elu kogu õndsus selles: „Vaata, ma tulen, sinu tahtmist, mu Jumal teen ma heameelega“ (Ps 40, 8,9). Andumuses on kuulekus ja kuulekuses on andumus.

1. Usalda, et Püha Vaim elab sinus! Me nägime eksitust, mis tahab seletada me vaimulikku viljatust ja jõuda selleni, et ei olda saanud Püha Vaimu andi, et ei olda ristitud Püha Vaimuga ja et meie peame ootama Trööstija töötuse täidaminekut ja siis, kui Ta tuleb, kaob kõik me puudus. Püüdsime lihtsal viisil näidata, et see ei ole piibellik, vaid segadust tekitav ja eksitav. Usklik ei anna oma elu Jumalale mitte selleks, et Püha Vaim temasse asuks, Vaid sellepärast, et ta on juba temas. Püha Vaimu inimesse asumisega ei saavuta inimese elu kõrgpunkti, vaid algab sellega. Püha vaimu inimeses elamine ei ole mitte kogu sisemise elu ja välise teenimise ehitise lõpukivi, vaid alusmüür. Meie aga oleme niivõrd harjunud tolle eksliku vaatega, et meie, pärast seda, kui oleme Temale pühendanud oma elu, ootame Tema elamaasumist meisse ja töötuse täidaminekut meie juures. Vastandina kõigele sellele manitseme meie jumalalapsi tungivalt, uskuda Püha Vaimu tõelisse meis elamisse. Ära oota seda, vaid usu sellesse! Ära oota seda, vaid võta see vastu kui tõsiasi. Ära otsi, vaid tunnista seda. Ära ehita mitte, et jõuda selleni, vaid ehita sellele kui kindlale alusmüürile. „Mis?“ ütled sa, „pean ma vaatama Püha Vaimu minus elamisele kui tõsiasjale enne mu andumist, ilma sellele järgneva Püha Vaimu minusse asumiseta, ilma tunneterohke kogemusega, et ta on võtnud vastu mu elu, mille olen andnud Talle üle?“

Kindlasti! Võta püha Vaimu sinus elamine vastu just niisama, kui sa võtsid vastu oma pattude andeksandmise tõsiasja, kui sa said usklikuks Jeesusesse Kristusesse, tuhat korda kindlama tunnistuse peale kui sinu muutlikud tunded, nimelt igavese, muutumatu Jumala sõna peale. Kiri on päevaselge. Jumal nõuab sinult ainult ühte, nimelt seda, et sa katsud läbi iseenese ja vaatad, kas sa seisad usus, st kas sa tõesti oled jumalalaps (2 Kor 13,5). Kui sa usud, siis Ta kinnitab sulle, et sinu ihu on Püha Vaimu tempel, kes sinus, kelle sa oled saanud Jumalalt, alati jääb sinusse (1 Kor 3, 16; 6,19; 2 Kor 6, 16). Jumal ei nõua sinult, et sa katsuksid läbi oma tunded, vaid et sa usaldaksid Tema sõna. Ta ei nõua sinult, et sa ootaksid tundeid, vaid et sa hingad tõsiasjal ja võtad vastu Ta selge Sõna tunnistuse selle tõsiasja kinnituseks. Kui sa siis, ka olenemata Tema sinus elamisest, usud sellesse, võtad selle vastu, tunnustad ja talitad selle järgi,

siis sa peagi koged seda kui aulist tõsiasja. Kui kord küsiti ühelt elatanud vanalt neegrilt, kuidas ta sai teadlikuks Vaimu elamises tema südames, vastas ta: „Usu ainult, et Ta on seal, siis on Ta seal!“ Nii, mu armsad, uskuge Tema meid elamisse! Ärge salake seda, vaid uskuge sellesse ja võtke ta vastu! Vana vend Lorenz ütles: „Harjuta Jumala ligiolekut ja peagi sa koged seda.“ „Tegutse, nagu oleksin Mina sinus ja sa tunnetad, et Ma olen sinus.“ Just siin, kus on tegemist Tema meis elamise usaldamisega, tahame haarata järgneva tähtsa tõe: Tee vahet Püha Vaimu sinus elamise ja Püha Vaimu ilmutamise vahel Tema täiuses. Meis elamise all mõistame tema ligiolu meis, ilmutamise all selle ligiolu teadvust. Püha Vaimu meis elamine, nagu me juba nägime, on sõltuv meie ühendusest Kristusega usu läbi. Aga Püha Vaimu ilmutamine on sõltuv meie kuulekusest Tema käskude suhtes (sel juhul on Tema käsk pühendada oma elu Temale). Sellepärast sõltub Püha Vaimu meis elamine meie seisukohast, Tema ilmutamine aga meie olukorrast. Esimene on ühendamise, teine osaduse küsimus (sel juhul kuulekuse läbi). Esimese saadab korda Jumal ja see on jääv tõsiasi uskliku elus, sõltumatu tema tunnetest või ta teadvusest selle üle. Kindlasti! „Temast (Jumalast) on teie olemine Kristuses Jeesuses“ (1 Kor 1, 30). Jumalalaps, see on Jumal, kes su on ühendanud Jeesuse Kristusega ja nimelt alatiseks. Selle ühendamise juures aga asus sinusse Püha Vaim, et ta „jääks igavesti“ (Joh 14, 16). Et Püha Vaim igavesti elab sinus, on samasugune tõsiasi kui see, et Jeesus igaveseks on kustutanud sinu patu. Oled sa jumalalaps, siis elab Püha Vaim sinus; oled sa kuulekas laps, siis ilmutab end Vaim sinus. Sinu sünn ei olene sinust, sa oled sündinud Jumalast; aga sinu elu on sõltuv sinust ja ühtlasi sellega ka Vaimu ilmutamine. Püha Vaimu meis elamine käib käsikäes lapseõigusega; ilmutamine aga kuulekuse ja osadusega. Lapseõigus on Jumala and ja tühistamatu ja samuti ka Vaimu meis elamine. Kuna aga kuulekus ja osadus on muutuvad, sellepärast et nad suurelt osalt on meie käes, sellepärast on ka Püha Vaimu ilmutamine muutlik. Seetõttu on üks raskemaid eksitusi, kui teeme ilmutamise Vaimu meis elamise katsekiviks, selle asemel et teha seda kuulekuse ja osaduse katsekiviks. Ära kahtle kunagi Vaimu sinus elamises sellepärast, et sa ei tunne tema ligiolekut, sama vähe kui sa kahtled selles, et Jeesus on surnud sinu eest, kuna sa ei tunne Tema surma. Oleme meie ainult siis päästetud, kui me tunneme end päästetuina ja elab Püha Vaim ainult siis meis, kui oleme selles teadlikud, siis häda meile, sest Vaim lakkaks siis olemast meis, niipea kui me langeme või oleme sõnakuulmatud Jumalale! Milline hukatuslik ja järeldusrohke eksitus on see! Kui me siiski tunnetame, et Tema meis elamine rajaneb muutmatul tõsiasjal – meie igavesel ühendusel Kristusega usu läbi –, aga Tema meis elamise teadvus muutlikul olukorral, nimelt meie elul Jumalaga, siis ei vii meid Temaga ligiolu teadvuse puudumise kahtlustesse Tema meis elamise suhtes, vaid sunnib meid katsuma läbi oma elu, kas me ei ole ehk läinud nii kaugele Temast osadusse ja kuulekuse teel, et me oleme kaotanud Ta teadliku meis elamise õnnistuse.

2. Uskudes, et Püha Vaim end ilmutab meis, ära kirjuta talle ette, millisel kujul sina soovid, et Ta ilmutaks oma täiust. Ära nõua silmapilkset tunnete tõusu. Ära võta kellegi teise kogemusi, kellest oled kuulnud või lugenud ja ära oota, et Jumal neid kordaks sinus. Jäta kõik see Tema hoolde. Niihästi pöördumisel kui ka oma elu täieliku üleandmise puhul me sageli tuleme Issanda juurde kindla kavaga, millisel kujul soovime läbi elada kogemusi, mida ootame. Kas ei saa me siis enamasti alati pettumuse osaliseks? Miks? Sellepärast, et Jumal palju paremini teab, milliseid tundeid Ta peab meile andma. Kas me andumus, teha ja võtta vastu Tema tahtmist enese tahtmise asemel, ei sisalda eneses armastavat allumist Temale ka selles ilmutamise asjas, samuti nagu kõigis teisteski, kusjuures me oleme rahul sellise täiuse mõõduga, nagu tundub hea Talle?

Paulusel olid sellised imesuured vaimsete asjade ilmutused, et ta vajajas vaia lihas, et ta ei kiitleks. Siin me leiame vihje selle kohta, et Issand teab päris täpselt, millise mõõdu ja millist laadi täiuse Ta võib anda meile, et hoida meid vaimuliku uhkuse ja kõrkuse eest. Jäta sellepärast kõik Tema hoolde. Kas see ilmutus sünnib äkki või aegamööda, sügava vaikuse või hõiskava rõõmuga, suure rahu või võimsa väega, kõik selle võid jätta Tema otsustada. Mõtle ainult sellele, et sina täidad töötuse tingimused ja Jumal kannab alati hoolt selle täitumise eest. Mida jäägitumalt sa andud Kristusele ja täiuse kogemise küsimuse täiesti jätab Jumala hoolde, seda varem ja rikkalikumalt sa saavutad õnnistuse vastandina sellele, kes jätab tähele panemata Jumala nõudmised ja ootab tulekeeli ja võimsate tuulte kohisemist.

Miski ei ole nii kahjulik, kui meie alaline siseelu vaatlemine, et näha, kas Jumal täidab oma töötuse ka meie kogemuses. See on sama rumal ja kahjulik kui lapse tegevus, kes ühtelugu kaevab maa seest välja seemne, et näha, kas see juba idaneb. Jumal üksi otsustab, milline on meie Vaimu täiuse saamise kogemus. See on üksnes Jumala armutöö. Ta on töötanud: „Ma tahan

ennast ilmutada; see on minu asi; jätta see minu hoolde.“ Meile on see peaasi, et me täidame tingimused, millised Ta seab meile, et saada Ta õnnistuse osaliseks ja usalduslikult Tema osa jätame Tema hoolde. Mida vähem me muretseme Tema täiuse ilmutamise pärast, seda ennem tuleb see.

Nagu me juba nägime, on täielik usk Jumalasse Tema täiuse kogemise olulisemaid tingimusi. Aga kas ei ole meie sisemiste, muutlike tunnete täpse revideerimisega seoses salajane uskumatus, kartus, et Jumal omalt poolt ei ole nii ustav kui oleme meie? Ja sügavamalt vaadates, kas me pole rohkem mures õnnistuse, rõõmu ja Vaimu täiuse tunde pärast, kui et me igatseme, olles tahtlikud ja valmis, pühendama oma elu Meistrile ka siis, kui sellele ei järgneks mingeid tundeid? Olgu sellepärast su andumus täielik. Vaata, et sa ei jätta midagi üle andmata ja kõik mure usalda Jumala kätte!

3. Usalda Püha Vaimu sel ajal, kui Ta töötab sinus! Kuskil ei ole vastupidavat usaldust vaja rohkem kui just siin, sest mõtle, kui täiesti võimatu oled sina kujundama ja puhastama äsja Jumalale üleantud elu! Kui täis oli see eksitusi ja eksimusi! Kui kaugel oli see sellest, et saavutada sinu enese inimlikku ideaali, kõnelemata siis jumalikust ideaalist! Kui patune, nõrk ja kõikuv! Kui sa püüdsid ja võitlesid, et seda arendada, kui üliinimlikuna näis sulle too ülesanne, kui lootusetu tulemus! Sa ei võidelnud liha ja verega, vaid pimeduse vägede ja jõududega, pimeduse vürstidega, nendega, kes pilkavalt naersid välja su püüdlused võita neid. Sa ei tunne kurja väge, sa ei tunne „mina“ elu jõudu; sa ei tunne ka Jumala väge võita mõlemaid. Omamata ühendust Jumalaga, sa ei tea, millist relvastust sa vajad, milliseid võitlusi tuleb võidelda, millise kriisi toob kaasa pime aeg, kuidas pead heitma enesest ära „vana inimese“, kuidas rõivastuda „uude“, millise osa on Jumal määranud sulle, aga ka millise tööpõllu Ta on valmistanud sulle. Kui sa istud ja mõtled järele, kui lootusetu on sul surelikul inimesel püüda kujundada ja vormida elu, mis oma teenimises ja oma lõppsihilt on kadumatu, mis ulatub oma arenemisel kaugemale igaviku uurimatutesse sügavustesse, - kas sulle siis ei selgu, kui rumal sa olid, et ainult tegid katsetki hoida alal ja korraldada elu, selle asemel et anda see otsekohe üle Püha Vaimule, kes ta on loonud? Kas sa võid, tundes enese võimetust kujundada seda mitte ainult käesoleva elu, vaid ka igaviku ülesanneteks, teha midagi muud, kui usaldada see täielikult Tema hoolde?

Selle vastu pane teiselt poolt tähele, kui lihtsalt ja täielikult sa võid usaldada Püha Vaimu hoolde sinu poolt Temale üleantud elu harimise ja kujundamise. Kas Tema ei sünnitanud sind uuesti? Kas Tema ei tunne sind nii nagu ainult kõikenägev Jumal võib sind tunda? Kas ei tunne Tema sinu patte ja nõrkusi, sinu lihalikkust ja eksisamme, sinu jõude ja andeid, sinu kahetsusväärset minevikku, rahuldamatut olevikku ja tundmatut igavest tulevikku? Kas Tema ei tea täpselt millal sa vajad noomimist ja karistamist? Millal Ta peab panema risti raskemini sulle peale ja millal Ta peab trööstima sind suure rõõmuga? Millal Ta peab kasutama nuga või valama pehmendavat õli haavadesse? Kuidas Ta peab vormima ja kujundama, raiuma ja lõikama, tasandama ja tugevdama, lööma ja poleerima, kuni sa oled selline, nagu Ta tahab näha sind – Poja sarnane? Oo, usaldu Temale! Kui Ta juhib su teedele, mis haavavad su komistavaid jalgu, kui Ta seab su tumeda, ähvardava tuleviku ette, kui Ta oma ettenägelikkuses asetab su olukordadesse, mis näivad rasketena ja seletamatutena, - kõiges selles ole vait ja sosista iseendale: „Jumal tegutseb“ ja usalda Teda. Sest Vaim peab tingimata töötama enne sinu sees, kui Ta võib töötada sinu läbi. Ta peab enne puhastama kulla, kui Ta võib saata selle välja ehtsa mündina. Kui sa ei jää Tema kätte, kui sulle ka näib võõrastavana Tema tegevus, kuidas Ta saab siis viia läbi su elus oma süvendavaid, laiendavaid ja rikastavaid sihte. Sellepärast usalda Teda, sel ajal kui Ta töötab sinus. Pole tähtis see, et Tema teguviis sinuga on inimlik, salapärane, isegi segadusse viiv, et Ta ei talita sinus nii, nagu sina meelsasti tahaksid; et Ta ei saada sulle kogemust, mida sa ootad. Võibolla sa ei mõista kõike seda, aga Tema mõistab, sest Jumal on see, kes töötab sinus. Kindlasti sa ei julgeks lahkuda Ta käest, isegi siis, kui sa võiksid seda teha. Sellepärast usalda Teda, sel ajal kui Ta tegutseb sinus.

4. Lõpuks: Usalda Teda, et Ta töötab sinu läbi. Me võime teha tööd Jumalale, kuid on hoopis midagi muud, kui Jumal töötab meie läbi. Soovime sageli esimest; Jumal aga tahaks teha viimast. Elu üleandmisel on otsustav meie seisukoht, mille läbi Jumal saab võimaluse meie kaudu viia läbi oma täielikku tahtmist. Sest Jumal on see, kes tahab viia maailmale evangeeliumi. Ta on selleks teinud kavad, Ta omab ka väe viia neid tulemusrikkalt läbi. Jumal, kelle kätes on maailma valitsemine, ei luba, et meie plaanitseme, muretseme ja näeme vaeva ja Tema asemel kanname vastutust. Ta hindab meie häid kavatsusi, aga on võimalik, et need on täiesti vastuolus Tema plaanidega. Ta ei nõua meilt meie plaane, vaid meie elu, et Ta võiks meie kaudu viia täide oma

kavad.

Jumal teeb seda kindlasti iga Temale täielikult üleantud elu kaudu, kui sa ainult usud, et Ta teeb seda ja järgned Temale, nii kuidas Ta juhib sind. Ta sõna selle üle on selge: „Sest meie oleme Tema teos, Kristuses Jeesuses loodud headelõ Tegudele, mis Jumal on enne valmistanud, et me käiksim nendes“ (Ef. 2, 10). Jumalal on Jeesuses Kristuses heade tegude kindlaks määratud plaan ja kui iga Jeesuse Kristuse ihu liige selle plaani läbiviimiseks end täielikult annab Talle üle, siis ilmutab Ta sellele liikmele oma erilisi tegusid; nii et ta võib käia neis. See on selge juhtimise töötus, mitte ainult praktilise eluülesande juurde, vaid sellesse elutöösse, mille Jumal on määranud igale oma lapsele „enne maailma rajamist“. Kas sa ei suuda uskuda seda? Kas võiksim Temalt oodata midagi muud? Kas Jumal, kel kindlasti on otstarve igale hommikupäikeses sätendavale kastetilgale, igale maa seest esile kerkivale rohuliblele, igale aasal õitsevale lillele, ei peaks omama kindlat plaani meeste ja naiste elu jaoks, milleks need said loodud? - Ei, see on võimatu! Võibolla sa vastad sellele, et on loendamatu jumalalapsi, kelle elu ilmselt kulgeb otstarbetult. Kahjuks on see nii! Aga põhjus on see, et Jumal ühelegi, kes peab kinni enese tahtmist ja vana elu, ei saa ilmutada ja teha selgeks oma plaani. Sellised üleandmata plaanid ja selline isekus tumestavad silma Jumala plaanide ja tahte jaoks. Kui sa aga annad oma elu täielikult üle Issandale, siis Jumal eemaldab katte ja varem või hiljem näitab sulle su elutöö. See on tõde ja olgu nüüd su tee kuitahes pime ja kitsendatud ebasoodsate olukordade tõttu ja su käesolev olukord ka kuitahes segane. Sa pead ootama ja harjutama kannatlikkust. Jumal kindlasti vabastab su kõigist kitsikustest ja viib sinu kaudu läbi oma püha tahtmise, kui sa ainult Teda usaldad, ootad ja järgid Ta juhtimist. Mõnegi jumalalapse elu, kes nüüd pimedal maal tunnistab Kristust, oli kord nii kitsikuses, et ei paistnud mingisugust lootust vabanemiseks.

Meil on üks truu sõber, kes peagi pärast pöördumist tunnetas Jumalale pühendatud elu tõe ja aulise eesõiguse ja lihtsal, usalduslikul viisil andis enese üle Jumalale. Ta oli väga tööga seotud, olles kogu päeva oma poeleti taga, olukorras, mis näis tegevat täiesti võimatuks anduda eluülesandele, mille Jumal talle võinuks määrata. Kuid pane tähele tulemust: kui ta ühel päeval vaimulikust ajakirjast luges huvitava lause, tundis ta eneses tungi kirjutada lause autorile, et paluda luba selle trükkimiseks ja vabalt levitamiseks traktaadina. Talle anti selleks meeeldi luba ja meie sõbra väikese käsipressi alt väljus väikesi traktaate suurel arvul, mis saatsid korda suure õnnistuse. Esimesele lisandus järgnevatel kuudel teisi. Laekusid vabatahtlikud annetused selleks tööks. Esimesed paarsada traktaati kasvasid tuhandeteks; jumalalapsed said õnnistatud ja Michigani metsatööliste laagritest ja Wisconsinis vanglatest, kõigist maanurkadest ja isegi kaugete maade misjonipõldudel saabusid kirjad, mis jutustasid pöördumistest ja õnnistustest, mida saatsid korda traktaadid. Töö väikesest algusest alates kuni kolme aasta jooksul saadeti juba üks miljon traktaati välja tasuta. Jumala sõna levitati sellises ulatuses ja selliste tulemustega, et ainult igavik seda ilmutab. Ja meie tööga koormatud sõber on üks meie Kuninga õnnelikumaid teenreid. Ta teab, et seisab töös, mille Jumal talle on määranud ja andnud, kui Ta andis Talle üle enda elu. Samuti juhib Jumal iga oma Talle andunud lapse välja pimedusest ja teadmatuses Jumala poolt Tema eluülesandena kasvatatud ja volitatud teenistuse valgusesse ja rõõmu, kui me ainult õieti usaldame Teda, kes tegev on meie sees ja kes võimsalt tahaks tegutseda meie läbi.

Jumala Püha Vaimu ilmutamine meie sees

Nagu me juba nägime, on Püha Vaim meis elamise all mõistetud Tema ligiolu meis, kes me oleme usklikud, ilmutamise all aga Tema ligiolu teadvust. Vaim ilmutab meie vaimule:

1. Ta tõelisust. Ka siis, kui anname oma elu Püha Vaimu käsutusse, järgneb selline Vaimu täiuse ilmutamine? Kas võime sellises elus tähele panna suurt sisemist muudatust? Kas sünnib teadlik ümberkujunemine, teadlik kristliku kogemuse uus seisus?

Kas loid, seisev jõgi on teadlik merevee sissetungimisest, kui ta tunneb puhastavate veevoogude kohisemist? Kas pime, sünge kindlus on teadlik puhtast õhust, mis täidab ta avatud ruumid? Kas pimedad silmad, mida aastaid on katnud lootusetu pimeduse loor, on teadlikud heledas päevavalguses, kui see esmakordselt tungib neisse? Sama kindlasti on olemas teadlik ilmutamine hinge, kes end täielikult on andnud Jumalale. Peab sündima ja sünnib ka muudatus, elav Jumala ligiolu kogemus sellisel määral nagu ei kunagi varem, teadmine, et vaimuliku elu suur kriis on nüüd meil seljataga. Ei ole oluline, kas selline Tema täiuse ilmutus murrab sisse kui äkiline päikese kiirgus, kui ta astub esile tumedate pilvede varjust või kas see tuleb aegamööda

kui koit, aegamööda, aga kindlalt. Aitab meile teadmisest, et selline ilmutus tuleb, et Jumal ise ilmutab ennast oma täiuses, väes ja õnnistuses, nagu me seda pole saanud kogeda kunagi varem. Tema palve meie vastu ei ole tühi sooviavaldus; meie andumus Temale ei ole tühine katse.

Ta täidab oma töötuse; „Ma ilmutan ennast temale nagu ma ennast maailmale ei ilmuta.“ Siitpeale on kõrgustikke, sügavusi, rahu ja väge, rõõmu ja õnnistust, osadust ja teenimist, palvet ja kiitust, millist pole inimene tundud varem. Hingele, kes täielikult andub Jumalale, muutub elu üle ootuste; edasi ruttava ajaga ühes muutuvad ülevoolava elu õnnistused rikkamaks ja sügavamaks; Jumal annab rohkem kui oskame mõista ja paluda. Hing saab väge Ta Vaimu läbi „seespidise inimese poolest“, ta „täidetakse kõige Jumala täiusega“ ja sellest täiusest voolab üle teenimine, tunnistus ja õnnistus nende peale, kes ümbritsevad teda.

2. Ta isikupärasust. Ilmutus on erinev vastavalt iga üksiku vajadustele. Kaks meest on süvenenud kõnelusse raudteeroobastel seistes ja ei märka kiiresti lähenevat rongi. Veel viimasel minutil kistakse mõlemad sõbralikkude käte läbi kindlast surmast. Mõlemad, pöörates ära sellelt paigalt kahvatute nägudega, on elanud läbi ühe ja sama sündmuse, nimelt pääsemise õudsest surmast kiirelt läheneva rongi ratasete all. Kui erinevalt puudutab see aga mõlemaid! Ühe silmad täituvad pisaratega; ta hääl väriseb mahasurutud sisemisest liigutusest ja ta südamest tõuseb vaikne südamlük tänapalve Jumala poole. Teine, haaratud oma tunnetest, hüppab rõõmu pärast, süleleb oma päästjat ja jutustab kõigile, keda ta kohtab, oma pääsemise lugu. Ühesugune õnnistus sai osaks mõlemale, aga nende kogemus avaldub erisugusel viisil sellepärast, et nende temperamendid on erinevad.

Samuti on lugu ka siin. Kaks jumalalast annavad oma elu täielikult Issandale. Andumusele järgneb mõlema elus sama kogemus: Vaimu täius tuleb nende üle, nagu nad seda varemalt ei pidanud võimalikuks. Kuid ilmutus, selle täiuse kogemus ei ole ühesugune; see kujuneb tingimata vastavaks iga üksiku temperamendile, sest Jumal mitte ainult annab Vaimu, vaid Ta on teinud ka astjad, mis sisaldavad selle täiuse ja Ta on iga astja valmistanud pisut erineva teisest. Tass, vaas ja kuldkarikas on kõik täidetud, aga vesi igaühes neist võtab enesele kuju vastavalt anumale. Valgus, mis läbib elektritraadi, on üks ja sama. Ta võtab aga mitmevärviliste valguskehade varjundi, millistes ta hõõgub.

Paulus ja Johannes olid mõlemad täidetud Püha Vaimuga; kuid kui hämmastavalt mõjutas Ta ilmutust nende isiklik temperament. Paulus on triumfeeriv, tuline, kaasakiskuv. Ta aina väljendab kiitust, tänu ja rõõmu. Ta elu põles ja leegitses sellises armastuses Kristuse vastu, et ta näis iga silmapilk sellest ära põlevat. Elu näis ta leegitsevale hingelevat liiga lühike selleks, et ta kiiresti möödatõttavasse silmapilkudesse suruda kokku kõike ülevoolava elu tõsidust, agarust ja vaimustust, mida Püha Vaim kirjeldab meile apostlite ajast. Paulus oli kindlasti täis Püha Vaimu ja tuhanded märtrid ja misjonikangelased, omades sama tugeva temperamendi ja inspireerituna samast Vaimuga täidetud elu ilmutusest, seadsid kristliku kogemuse alal Pauluse tüübi enestele ideaaliks ja olles andunud Jumalale, saavutasid nad imepärasel viisil sedasama, niihästi teenimises kui ka endaohverdamises sama Meistri heaks. Ja siiski võib inimene, arvates, et ta ei ole täidetud Püha Vaimuga, kui ta samal viisil ja määral kui Paulus ei või rõõmustuda Tema ilmutamisest eneses, olla kaugel tõest. Pauluse kõrval näeme Johannest. Ükski inimene ei olnud Jeesuses südamele temast lähemal. Ta lamas Jeesuse rinnal, ta tundis oma Meistri südamelööke nii nagu ei ükski teine, ta vastas kõige sügavamale Ta hinge sisemisestesse saladustesse. Ta kirjad hingavad endast Kristuse Püha Vaimu ja asetavad meid püha Jumala lähedusse. Rahulik, järelemõtlik, harras, ei näita hing purskavat rõkatavat rõõmu nagu Pauluse oma, vaid ta on süvenenud ja kadunud Kristuse ilmutusse. Kuid kindlasti oli Johannes, Jeesuse lemmikjünger, Issanda usaldusalune, sama täidetud Püha vaimuga kui Paulus, suur paganate apostel. Pühas, vaiksus, südamlükus kõndimises Jumalaga näeme me Vaimu ilmutamist Johannese elus selisena, nagu see kordub paljude tuhandete jumalalaste elus, kelle pidev osadus, agar palveelu ja enam rahulikud teenimise vormid on Jumala silmis ärarääkimatult kallid ja kannavad Ta täiuse kindlaid tunnusmärke. Sellised jumalarahva hulgas nagu Johannes, Bengel ja Rutherford on sama kindlasti täidetud Püha Vaimuga nagu Paulused, Judsonid ja Patonid. Sellepärast, kui me elame oma elu pühendanud Temale, olgem Jumalale tänulikud just selle ilmutamise eest, mille Ta oma armus kingib meile. Ihaldades mõne teise jumalalapse kogemust sellepärast, et see enam vastab meie arusaamisele Vaimu täiuse ilmutamisest, asetame end hädaohtu, et alahindame ja põlgame seda, mis Jumal on kinkinud meile. Kui Ta kingib meile aulisi ilmutusi, tõstab meid kolmandasse taevasse, - siis on see hea. Kui Ta aga jagab meile rahulikuma kogemuse, valades meie peale eestpalve vaimu, täites meid sügava rahuga, võides

meid väga palveks väe asemel kantslil tunnistamiseks – siis seegi on hea. Sest Tema teab paremini, „jagades igaühele eriti, nõnda kui Tema tahab“.

3. Talle kaastuvat nähet – kannatust. 1. Ptr 4:1,2 tõstetakse see tõde esile: „Et nüüd Kristus on kannatanud lihas, siis relvastuge teiegi sama meelsusega; sest kes lihas on kannatanud, see on lakanud pattu tegemast, nii et ta aega, mis tal veel on elada lihas, mitte enam ei ela inimeste himude järgi, vaid Jumala tahtmise järgi.“ Liha – patune loomus –, mis Kristuses oli patuta, on meis patune; see on piirkond, milles tegutseb patt, võrdne „patu ihuga“. Kui me sellepärast anname oma elu täielikult Jumalale, et teha Tema tahtmist, peab isekus, lihaelu, tundma kokkupuudet Kristuse ristiga. Sest ainult siis, kui me täieliku andumuse ja usu läbi lööme liha ristile, lõpeb ära meie enese tahtmise täitmine ja me hakkame Jumala täit tahtmist armastama ja tegema. See tähendab kannatust ja see sõna ütleb meile selgesti, et me peame end „relvastuma sama meelega“ ja peame ootama kannatusi lihas, et me ülejäänud aega „lihas mitte enam ei elaks inimeste himude järgi, vaid Jumala tahtmise järgi“. Kui me nüüd otsime Vaimu täiust, peame ootama just sellist kogemust. Kui me anname oma elu Jumalale, oleme sageli valusalt pettunud, et peame oodatud Püha Vaimu võimsa rahu ja rõõmu ilmutuse asemel kogema hoopis teistsugust elamust. Selle asemel viiakse võitlusväljale ja hingekitsikusse, raske vastupanu ja tuntavate kannatuste teadvusesse, rahunusse, teadmatusse ja hädasse. Valguse asemel leiame pimeduse, rahu asemel suure rahutuse, täiuse asemel näiliselt täieliku vaimse tühjuse ja põua hinges, edusammude asemel näilise tagasimineku. Me tunneme sügavat, kohutavat sisemist kannatust, mida me täpselt ei oska nimetada, seletada ega ka mõista. Kõik see on sootuks erinev sellest, mida ootasime, nii et see meid asetab peaaegu lootusetusse segadusse.

Ja siiski on see kogemus täiesti loomulik, seletatav ja esinev igas Jumalale andunud elus. Me eksime sellega, et me ei tunne Kirja. Oleks me Kirja tundnud, oleksime „relvastunud sama meelega“ ja algusest peale oodanud täpselt seda kogemust. Ärgu lasku usklik, kes seisab selles kriisis, end selle läbi segada või julgusetuks teha, sest see on kindel tundemärk, et Jumal teda tahab viia Vaimu täiusesse, mille järele igatseb ta süda. Tee nelipüha tuppa viib üle Kolgata. Jumalal on niihästi „minale“ kui patule üks ja sama paik – Kristuse rist. See mees, kes hüüdis: „Ent nüüd ei ela mitte enam mina, vaid Kristus elab minu sees“, hüüdis esmalt: „Ma olen Kristusega ühes risti löödud?“ Aga saada Kristusega ühes risti löödud, teeb haiget. Sellepärast on pimedus, võitlus, hirm ja kannatus. Kuid ära karda, usu aga, „sest kui me oleme kasvanud ühte Tema surma sarnasusega, siis saame ka üheks Tema ülestõusmise sarnasusega“, ja siis Jumala hingamine, Tema rahu ja Tema jõud hoovavad meist läbi.

4. Tema aega: - andumuse aega. Nagu me tähendasime, ei pea me otsekohe, pärast seda kui andsime end üle Jumalale, hakkama uurima oma kogemusi, et näha, kas Jumal ka oma ilmutuse tõotuse täidab. Sest oletatava üleandmise silmapilk ei ole alati tõelise üleandmise silmapilk. Meie elus võib veel olla midagi, mida me teadlikult hoiame endale, mis siis aga takistab Vaimu ilmutamist näiliku üleandmise silmapilgul. Kui me aga vaatame tagasi elule, tunnetame me selgesti, et Jumala Vaimu täiuse kogemus oli kindel vastus me andumusele ja me ühendame mõlemad meie vaimuliku elu ajaarvestuses. See heidab valgust küsimusele, kas Kristuse täiuse ilmutus on kogemus peale pöördumist, nn „teine õnnistus“ või mitte. Kui Vaimu täiuse kogemus tegelikult ja aja poolest ühte langes meie elu andumusega Jumalale, siis jääb ainult küsida, millal leidis aset andumus. Kui me oma pöördumisel ei usaldanud Issandat ainult oma päästmise suhtes, vaid andsime Temale oma elu täielikult üle, siis me mitte ainult saime Vaimu, vaid kogesime ka Tema täiust. Kui meie lunastuse kogemuse ja meie Jumalale täieliku üleandmise vahel aga on lühem või pikem ajavahemik, siis peab Vaimu täius olema tingimata pöördumisele järgnev kogemus. Loogiliselt on selline ajavahemik alati vajalik, praktiliselt võib see olla nii lühike, et mõlemad kogemused langevad ühte; harilikult on pikk, vaevarikas, asjatu vaheaeg, kus hing otsib tundmatut tõde või ka paneb vastu tunnetatud tõele. Loogiliselt on selline vaheaeg vajalik sellepärast, et täielikule andumusele eeldab lunastust ja toetub sellele. „Mina manitsen teid nüüd, vennad, Jumala suure südamliku halastuse tõttu...“ (Rm 12,1). Sellepärast, et Kristus meid on lunastanud, tärkab meie südames armastus, mis sunnib meid pühendama oma elu Temale. Pühendatud elu on lunastatute vastus nende Lunastajale ja alles pärast selle armastuse kogemust, kes meid esmalt on armastanud, võivad meie südamed lüüa lõkkele armastuses, mis sunnib täielikule andumusele. Sellepärast peab pöördumine tingimata eelnema elu üleandmisele. Praktiliselt võib vaheaeg olla nii lühike, et see jääb peaaegu tähelepanemata. Sama armulaine, mis hinge kannab Jumala riiki, täidab samal ajal südame sellise armastusega, mis rahuldub ainult täieliku elu üleandmisega. Õndsad on sellised hinged! Paulus oli vaevalt päästetud, kui ta täieliku

andumuse vaimus hüüdis: „Issand, mis sa tahad, et ma pean tegema?“ Charles G. Finney tunnistab, et pärast seda, kui ta oli leidnud oma lunastaja ja tuli välja metsa sügavusest, hüüdis teel oma kontoris korduvalt valjusti: „Ma pean jutlustama evangeeliumi.“ Peaaegu teadmatult oli ta pöörumise tunnil oma elu täielikult pühendanud Jumalale. Selle asemel, et jätkata tegevust advokaadina, andis ta nüüd tema eest surnud Issanda teenistusse. Tulemus oli, et ta samal ööl, olles üksinda oma kontoris, koges sellise Jumala täiuse ilmutuse, milline on saanud osaks vähestele pärast algristikoguduse päevi. Juba tema kogemuse lugemine täidab südame püha aukartusega, nähes, mida Jumal võib teha täiesti Temale andunud eluga. Harilikult on tunduv vahemaa pöördumise ja täieliku Jumalale andumise vahel. Kuid see on viljatu ja õnnetu aeg. Mitte sellepärast, et meie kas ei tunne seda tõde või – kui me tunneme – ei ole valmis pühendama kõik Jumalale ja paneme vastu Kristuse kutsele. Lõpuks pärast aastatepikkust pimedust ja sõnakuulmatust me anname end üle maabume rahu ja hingamise sadamas, kuhu oleksime võinud jõuda juba aastate eest, selle asemel, et olla nii kaua vintsutatud teadmatuse metsikuist laineist.

5. Tema arenemist: Vaimu täiuse ilmutus võib olla jätkuv. Me ei arva sellega, et andumuse tahe on kestav olukord. See on kindel akt, mis sündinud üks kord igaveseks ja Jumalale väga meelepärane. Kuid vähe usklikke tunnevad käesolevalt täieliku andumuse suurt tähtsust ja täielikku ulatust. Sellepärast muutub andumus kordkorralt ikka täielikumaks ja sellega on seotud ilmutuse jätkumine. Ühe juures on see enam nähtav, teise juures vähem. Mõned annavad oma elu Jumalale üle silmapilgu jooksul ja nimelt sellise otsustavusega, täieliku andumuse ulatuses ja kindlusega, mis paneb imestama kaalutlevaid ja kõhklevaid hingi ja Jumal vastab neile sama kiiresti ja mõjuvalt, silmnähtava õnnistuse täiusega. Teised alluvad Jumalale aeglasemalt, otsekui astmete viisi ja vastavalt sellele on ka nende kogemus jätkuvat laadi.

Me võime seda illustreerida järgmiselt. Sa oled suure mõisa omanik. Pärast põhjalikku kaalutlust otsustasid sa selle müüa; sa tegid seda heas usus ja kavatsesid just sõlmida müügilepingu. Enne lepingu allakirjutamist sa kõnnid kord üle oma maa ja avastad oma imestuseks suurepärase veesoone, millest sul senini polnud aimu ja mis tunduvalt tõstab mõisa väärtust. Sulle valmistab see päris võitluse enesega, et anda koos maaga ära veesoon, sest müügi silmapilgul sul oli selle olemasolu teadmata. Kuid sa oled aus inimene ja annad lõpuks järele, sest sa müüsid oma mõisa koos „kõige juurdekuuluvaga“. Peagi sa avastad ka kivisöe jälgi oma maatükil ja sa leiad väärtusliku kivisöe lademe. Nüüd see on aga liig hilja. Pärast rasket heitlust sa otsustad, et kivisöelade kuulub ka müügihinna sisse, sest müük toimus piiravate tingimusteta. Enne kui saabub mõisa üleandmisepäev, leiad sa kulla jälgi jõe põhjas ja sind üllatatakse teatega, et su omand, millest pead loobuma, on tõeline kullaauk. Ja nüüd tuleb raske võitlus, raskeim katsumus. Sa püüad end veenda, et kulla leiukoht ei kuulu müügilepingusse, et müügihind on liialt vilets, et sa ei ole kohustatud kirjutama alla lepingule. Kuid sügavas sisemuses sa oled teadlik, et müük toimub tingimusteta ja reservatsioonideta, et kõik oli arvatud sinna sisse, isegi õhk mõisa kohal ja maa selle all, ja su südametunnistus võitleb sinuga vahetpidamata, kuni sa pärast rasket sisemist heitlust annad alla ja varustad dokumendi oma nimega ning pitsatiga ja nii ühekorraga annad ära palju enam kui sa iial kavatsesid.

Just samuti on ka mitmes elus. Antakse end Jumalale kindlasti ja otsekoheselt, Jumal võtab selle andumuse vastu ja see toob hingele nähtuva õnnistuse. Meie aga ei tunneta kaugeltki sellise Kristusele andumuse kogu ulatust, me kohkume tagasi, kui meil kohe alguses oleks täielik arusaamine andumusest. Issand teab seda ja kui kannatlikult ja õrnalt Ta kohtleb meid! Ta rõõmustab, et andsime Talle oma tahte, aga peagi Ta ilmutab meile ühe lemmik ebajumala ja näitab, et seegi oli arvatud andumuse hulka. Võibolla me võitleme ja paneme vastu, aga meie andumus oli aus ja õiglane, sellepärast me anname järele ja loobume ebajumalast. Ta juhhib meid edasi samm – sammult ja näitab meile, nii kiiresti, kui suudame seda taluda, et andumuse akt sisaldas seda kõike, mida me hindame ja kalliks peame. Lõpuks, pärast seda, kui nende kogemuste kaudu on kinnitatud meie usk Tema armastusse, seab Ta meid meie kullakaevandusse, meie isekuse või uhkuse varanduse ette, asjade ette, mis on kasvanud meie südame külge ja millest me loobume väga vastumeelselt. Aga üleandmise dokument on koostatud; ei ole tagasipääsu, tuleb ära anda kõik. Ja nii sünnib võitlusest andumuse täienemine, mis kingib meie südamele Tema ihaldatud täiuse ilmutuse. Meid peaks sügavalt rõõmustama, et on julgeid hingi, kelle hüüule: „Issand, mis sa tahad, et ma pean tegema?“ Issand vastab sellega, et kingib meile sellise andumuse ulatuse ja tähtsuse, mille silmapilkne, kartmatu vastuvõtt toob kohese Tema täiuse. Kuid kui ilus on seegi, et Ta kartlikumaid ja pelglikumaid hingi armastusega ja kannatlikult juhhib pühendatud elu kuldseid astmeid pidi üles, kuni nad aegamööda on jõudnud

sellele kõrgusele, millise teised saavutasid ühe hüppega.

Minu andumus

Kas sa tead, milline on suurim vabatahtlik ohver, mille sa võid tuua Issandale Jeesusele tänumeeles mõõtnatu ohvri eest, mille Ta on toonud sinu eest? See oled sa ise! Suurim tragöödia käesolevas elus ja igavikus on ühe hinge hukkumine. Kadunud elu aga on peaaegu sama suur tragöödia. Selle all ma mõistan elu, mis küll on päästetud, kuid kelle elu möödus maailma ja iseenda teenimises Jeesuse teenimise asemel. Jumalal on igale inimesele, kes on Jeesuses Kristuses, siht, kava ja koht. Selle koha, selle plaani ja sihi sa leiad alles siis, kui pühendad oma elu Temale. Kui lõpmata suur on see kaotus käesolevas ja igaveses elus, kui sa elasid ainult sellele maailmale!

Ja nüüd ära anna allkirja, kui sa pole otsustanud kindlasti! Mine vaiksesse kohta, kus sa võid olla üksinda oma Jumalaga! Mõtle kõige selle üle järele ja koht oma Jumalat palves! Otsusta siis, kas sa Kristuse poolt ostetuna ja jumalalapsena sõandad võtta endale vastutust elada oma kiiresti mööduvat maist elu väljaspool Jumala tahtmist ja kava. Andumuse peatingimuseks on siin: andke oma ihud Jeesusele Kristusele elavaks ohvriks, et täita enda iseka tahte asemel Tema püha tahtmist. Mis sa vastad Talle Rm 12, 1, kui ilmud Tema ette kirkusesse?

Mina usun, et Jeesus Kristus elab minu sees Püha Vaimu läbi, sellepärast et Jumala sõna ütleb seda (2 Kor 13, 5; 1 Kor 6, 19).

Mina usun, et Püha Vaim töötab minu sees selleks, et Ta minu kaudu võiks läbi viia oma kavad (Ef 2, 10; Joh 15, 16). Mina olen veendunud, et mu elu peab saama antud Talle üle, et Ta saaks teostada oma plaani (Rm 6, 13).

Mina olen kuulekas Jumala sõnale: „Mina manitsen teid ... andma oma ihud elusaks, pühaks ja Jumalale meelepäraseks ohvriks (Rm 12, 1).

Mina järgnen sellele Jumala kutsele.

Täna panen kogu oma elu kindlalt ja otsustavalt oma Issanda Jeesuse kätte ja usaldun Temale täiesti, kuulekuseks, Tema teenimiseks, kogu oma jõuga – kogu mu eluaeg. Ja ma palun, et Ta annaks mulle jõudu elada sellest tunnist peale usu, armastuse ja kuulekuse elu, nagu ma tahaksin olla elanud, kui ma seisan Tema ees ja näen Ta palet.

Kuupäev.....Nimi.....

III TEMA ALALISE ILMUTAMISE SALADUS

Jäämine Kristuse sisse

„Jääge minusse ja mina jään teisse. Nagu oks ei või kanda vilja iseenesest, kui ta ei jää viinapuu külge, nõnda ka teie, kui te ei jää minusse“ (Joh 15, 4).

„Kes jääb minusse ja mina temasse, see kannab palju vilja“ (Joh 15, 5). Nüüd jõuame Püha Vaimu kolmekordse saladuse viimase osa juurde. Me mõistame selle tähtsust järgneva kogemuse põhjal, mis pole usklikule tundmatu. Jumalalaps näeb Püha Vaimu mõju all Jumala õigustatud nõuet oma elu kohta ja paneb selle elava ohvrina Tema jalule. Vastusena andumusele tuleb selline väe, õnnistuse ja vaimuliku elu täius tema üle, mis ületab kaugelt ta julgemadki lootused ja ta vaim rõõmustub ta sügavama kogemuse rikkuses. Püha Vaimu ligiolek ta südames on nii ilmne, ta on nii teadlikult Vaimu eluga täidetud, et talle tundub, nagu oleks ta saavutanud uue vaimuliku jõu ja kogemuse seisuse, milliselt ta enam iial ei lahku. Kuid aegamööda sünnib muudatus. Kogemuse sära kahvatub, ta jõud hakkab kaduma, ta avaldused muutuvad nõrgemaks, kuid usklik peab ikka veel omaks armuseisust, mida tal enam ei ole, lootuses, et see toob tagasi „õnnistuse“. Lõpuks ta murdub meeleheites ja kõneleb sellest kui kaotatud kogemusest, kui õnnistusest, millest ta kord rõõmustas, mis nüüd aga on põgenenud ta juurest. Mis sündis selles liigagi harilikus juhtumises? Mitte seda, et Püha Vaim oleks lakanud elamast sellises usklikus, küll aga on ta lakanud end ilmutamast oma endises täiuses. Pole taganenud õnnistusejagaja, vaid õnnistus. Vaimu täiuse avaldus oli täielikult rahuldav oma olemuselt ja tugevalt, mitte aga kestuselt. Puudus katkematu kestus, see kadus kui õhtupuna pärast päikeseloojangut. Mispärast aga? Millega on seletatav pideva ilmutuse puudus?

1. Joh 14, 21 avaldab Jeesus Vaimu ilmutamise üldised tingimused. Ta ütleb: „Kellel on minu käsud ja kes neid peab... mina tahan iseenast temale ilmutada. „ Ta kõneleb siin iseeneses ilmutamisest Vaimu läbi ja teatab, et selle ilmutamise tingimuseks on Tema käskude pidamine. Nagu me hiljem näeme, ei mõtle Ta nende all Vana seaduse käsk, vaid armu, usu ja armastuse omi, mis on käsu täitmine. Teisi sõnu, Kristus seletab lihtsalt, et Jumala ilmutus saab osaks sellele, kes teeb Jumala tahtmist. Kui keegi veel pole pöördunud Jumala poole, siis on Jumala tahe, et ta parandaks meelt ja usuks Issandasse Jeesusesse oma hinge päästmiseks. Seda tehes järgneb otsekohe Jumala ilmutus pöördumises; nagu me nägime, saab inimene Püha Vaimu, kes asub elama temasse, et jääda sinna igavesti. Mõne aja möödudes ta leiab aga eneses „mina“ elu, mis asub vaenus Jumala – eluga, leiab enese tahtmise, mis paneb Jumala tahtmise vastu. Ta näeb, et see on Jumala tahtmine tema kohta, et ta annab ära kõik enese tahte ja andub täielikult Jumalale, et täita Tema tahet. Ta teeb ka seda ja otsekohe järgneb andumusele ja enda Jumalale pühendumisele võimas Jumala ilmutus Püha Vaimu täiuses, kes juba pöördumisest saadik tema sees elab. Nagu Jumal on töötanud, nii Ta ka vastab usklikele mõlemale Tema tahtmise aktile iseenese ilmutamise läbi.

Selle asemel, aga et jääda siia seisma ja püüda sellest innustuse kogemusest elada kogu ülejäänud eluaja, oleks usklik pidanud sammuma selles tunnetatud tões, nimelt: kuna Vaimu ilmutus saab osaks sellele, kes teeb Jumala tahtmist, võib pidev Vaimu ilmutamine saada osaks ainult sellele, kes kehtvalt täidab Jumala tahet. Teisi sõnu: kestus on sõltuv sellest, et me pidevalt andume Jumala tahtele ja iga päev elame Tema tahtmise järgi. Nii on elu üleandmine Jumalale ainult andumise elualgus. Pühendusakt peab kehastuma pühendunud elus, kui kord saadud õnnistus peab muutuma pidevaks õnnistuseks. Pühendus on ennemini Vaimu täiuse algus kui kõrgpunkt. Ta ei ole nii palju kinnistäh, mis alaliselt seisab meie usutaeval ja pidevalt valgustab meie elu oma säruga, kui palju enam uks, mille koguaeg peame hoidma valla, kui tahame, et valgus, mis tungib sisse ta avaustest, meid kehtvalt valgustaks. Ja just siin eksis usklik, kes leinab „kaotsiläinud kogemust“. Ta on õppinud tundma Püha Vaimu esimest ja teist saladust, kuid mitte kolmandat ning viimast. Ta on saanud Püha Vaimu ühinemisel Kristusega; ta on täidetud Püha Vaimuga andumisel Kristusele, aga ta ei tunne veel Püha Vaimu kehtvat ilmutamist Kristusesse jäämise kaudu. Ta otsis oma kristliku kogemuse haripunkti andumises Kristusele Kristusesse jäämise asemel. Ta sai „täiuse“ ja „õnnistuse“, sai tehtud „täiuslikuks“. Siis ta aga tegi vea, mida ei tohi teha ükski – ta jäi seisma ja nõ puhkas oma saavutatud kogemusel. Ta igatseb hoida alal omandatud õnnistust, kuid ei jõua selle alalhoidmise viimase ja suurima saladuseni, nimelt Kristusesse jäämiseni. Ta on segaduses ja pettunud, sellepärast et ta pole mõistnud, et inimene võib olla saanud Vaimu, võib olla Vaimuga täidetud, kuid siiski peab õppima „elama Vaimus“.

2. Kristusesse jäämise vajadus tuleneb uskliku kahesugusest loomusest, millest juba pisut kõnelesime. Kui vana minaelu oleks kadunud samal silmapilgul, kui uus, Vaimuelu uskliku tema andumisel täitus, siis poleks tal vaja õppida jäämise saladust. On tõsi: ...“vana inimene on löödud risti“. Aga ta on löödud risti Kristusega ja ainult sel määral, kui me jääme Kristuse sisse, tõelistub meis ristilöömise ja ülestõusmise elu. Liha on veel usklikes olemas. Kui see poleks nii, milleks siis teda alaliselt manitsetakse elada Vaimus ja mitte lihas? Ta ei peaks olema lihas, ta ei pruugi selles käia; aga tõsiasi, et ta võib selles elada ja tõepoolest ka vahel elab selles, on tõendiks, et liha on veel olemas. Ja nii on selge, et usklik igakord, kui ta annab järele lihale ja käib lihas, takistab ja tõrjub tagasi Vaimu ilmutust. See peab tingimusteta olema nii, sest Jumal ei või end ilmutada lihas. Liha meelsus on „surm“ ja „vaen“ Jumala vastu, on suurim Vaimu vaenlane. Sellepärast, kui usklik elab lihas ja iga lihas kordasaadetud teo puhul peab katkema Vaimu ilmutamine. Kui Vaim talitaks teisiti, siis annaks Jumal oma jumaliku nõusoleku tegudele, milliseid saadab korda Tema poolt vihatud ja surmale mõistetud liha. (Sellel läbi ei anta lihale võimalust kiidelda Tema ees). Isegi kui üks inimene oma andumusel sai täidetud Püha Vaimuga, ei või Jumal elule, mis ei ole kooskõlas Tema tahtega, ometi vajutada oma pitserit pideva Vaimu ilmutamise kujul, minevikus kordasaadetud kuulekuse akti põhjal. Usklik peab tunnetama seda selgesti. Talle peaks olema selge, et see, kes teeb Jumala tahtmist, saab ilmutuse osaliseks ja sellepärast igakord, kui ta selle asemel teeb liha tahtmist, ilmutus saab kui pilvega kaetud. Ta enese süda mõistab teda hukka, kui ta annab järele lihale. Teatava sisemine pimedus täidab hinge, nagu oleks pilv tulnud tema ja Jumala vahele, mis takistab ligipääsu valgusele. Liha on loor uskliku ja Jumala tuntava ligiolu vahel ja igakord, kui ta elab lihas, tõmbab ta selle loori alla. Tunnetus, et need tagasilangused lihaellu varjutavad Jumala palge, peaks sundima usklike

valvsusele, vanast inimesest loobumisele, et ta tihedamalt ühineks Kristusega. Paulus tõstab seda ikka jälle esile kui tõeliselt õnneliku elu peatingimust. Tagasilangus lihaellu ei maksa meie hinge, sest siin pole küsimuse all mitte lunastus Kristuse kaudu, vaid osadus Kristusega. Sõnakuulmatu poeg ei kaota sellepärast veel poja õigust. Selleläbi on aga tekkinud teatud pinge, kurvastus, katkestatud osadus perekonna elus. Lapseõigus on nii kindel, kui Jeesuse Kristuse veri ja Isa kõikvõimas käsi selle iial võib teha. Aga osadus Jumalaga on kui selge peegel, juba lihaelu hõng võib selle küllalt varjutada, nii et tumestatud saab sellest vastukiirgav nägu. Kui rumal on sellepärast jumalalapsel toetuda mõnele möödunud „kogemusele“ või Vaimu ilmutusele, kuna ta ometi näeb, et esimene lihas tehtud samm varjab Jumala palge. Ja kui vajalik on püüda edasi, et õppida tundma Kristusesse jäämise saladust. See ainuüksi näitab talle, kuidas vältida osaduse katkemist, kuna ta on õppinud elama Vaimus, kus „elu Vaimu käsk Jeesuses Kristuses ta on vabastanud patu ja surma käsust“.

Ükski koht Jumala sõnas ei anna meile paremat õpetust Püha Vaimu tõdede üle kui Issanda Jeesuse tähendamissõna viinapuust ja okstest. See koht on mitte ainult imeselge ja lihtne, vaid see haarab kogu Püha Vaimu kolmekordse saladuse. Kujutle viinapuuoksas, mis kevadel poogitakse viinapuusse. Niipea kui ühendus on täielikult toimunud, saab oks osa viinapuu elust, mis hoovab temasse. Samal viisil saab usklik Püha Vaimu pöördumises usu läbi, ühinedes Kristusega. Kujutle, et ummistus oksa kanalites takistab mahla ringjooksu nii, et see küll saab mahla, kuid pole sellega täidetud. Niipea kui takistus on kõrvaldatud, täitub oks viinapuu eluga. See on pilt usklikust, kes tõeliselt on saanud Püha Vaimu, aga Jumalale pühendamatu tahte ja mittetäielikult üleantud elu läbi takistab selle elu täiust, mille ta kindlasti on saanud. Niipea, kui ta enese täielikult on andnud üle Jumalale, saab ta täidetud juba saadud Vaimuga. Siis ta jääb sageli peatuma. Ta püüab elada möödunud kogemusest. Aga oks ei saa, e itohi seda. Sest ei ole küllaldane, et oks sai viinapuu mahlast osa pookimisel, või et ta sai mahlaga täidetud sellel päeval, kui temas said kõrvaldatud kõik takistused. Ta peab iga päev, iga tund võtma elu toltvast täiusest. Ta ei pea ainult elama, vaid peab vahetpidamata saama jõudu lehtede, pungade, puidu, õite ja lõpuks vilja jaoks. Ta peab jääma viinapuusse. Ta ei tohi täna toetuda eilsele täiusele; ta ei tohi täna võtta endasse mahla ja homme tahta tulla ilma selleta. Teeks ta seda, siis viinamarja kogumise ajal tal poleks vilja. Ta peab tingimata jääma viinapuu külge. Samuti peab ka kristlane õppima saladust: „Jääge minusse ja mina teisse. Nagu oks ei või vilja kanda iseenesest, kui ta ei jää viinapuu külge, nõnda ka teie, kui te ei jää minusse.“

3. Jäämise olemus. Mis tähendab jääda Kristusesse? Mida mõtleb Issand Jeesus selle all, kui ta tarvitab neid sõnu, et kirjeldada Püha Vaimu viimast saladust? Kuidas peame jääma Temasse, et võiksime kogeda Tema töötuse rõõmu - „ja mina teisse“? Kui sellega on saavutatud kristliku elu haripunkt - nagu see ka tõepoolest on -, kui tähtis on meile siis omada selge tunnetus sellest, mis on mõeldud selle väljendusega! On tõsi, et on kirjutatud ilusaid kirjutisi jäämisest Kristusesse. Usulised luuletused on täis kirjeldusi sellest; sügavaid ja suurepäraseid mõtteid on väljendatud selle üle. Kuid need on enamasti segased ja udused; need ei rahulda seda, kes tõsiselt tahaks teada, mis on jäämine Kristusesse tõeliselt, et kehastada seda ülimalt tähtsat tõde oma elus praktiliselt. Raskus tuleb alati sellepärast, et me otsime inimeste mõtteid Jumala mõtete asemel. Me jätame tähele panemata kõige olulisema piibliuurimise reegli, nimelt: kui kohtame väljendust, mille tähendus on meile arusaamatu, siis küsigem Jumalalt, kes on kirjutanud selle raamatu, mis Tema selle alla mõtleb, selle asemel, et uurida inimeste arvamusi selle üle. See tähendab, kui leiame Sõnast koha, mis on meile tume, siis peaksime püüdma leida üht teist Pühakirja kohta, mis heidab sellele valgust. Kui väga Jumala sõna selles suhtes on jäetud hooletusse, saab selgeks selle väljenduse kaudu, millega tegeleme praegu. Inimesed on täielikult selgusetuses selle kalliväärse Kristusesse jäämise tõe suhtes, on selle seletanud vaimulikult mittemõistetavaks ja püstitanud selle üle teooriaid, aga Jumala enese seletus seisab nii selgesti, lihtsalt ja praktiliselt meie silmade ees, nagu ainult Tema seda võib teha. Meie leiame 1. Joh 3, 24: „Ja kes peab Tema käsk, see jääb Temasse ja Tema sellesse.“ Kui kummaline, et nii kaua oleme jätnud selle tähele panemata! See on seesama lihtne tõde kui ilmutamise tõde (Joh 14,21). Ja miks? Sellepärast, et see on osaduse ja mitte päästmise küsimus. Siin ei ole tegemist meie päästmisega, vaid meie eluga Kristuses. Kes ei usu Kristusesse, kaotab oma hinge. Kes ei jää Temasse usu läbi, kaotab teadlikult osaduse Temaga, looritab Ta ligiolu ilmutust. Jäämine Kristusesse väljendab ühe sõnaga ilmutuse tingimusi, nagu me seda selgitasime ühes varasemas lõikes. Sest „kel minu käsusõnad on ja kes neid peab, ... sellele tahan ma iseennast ilmutada“ (Joh 14, 21); aga „kes peab Tema käsk, see jääb Temasse“ (1Joh 3, 24); järelikult Ta võib ennast

ilmutada sellele, kes jääb Temasse. See on selge. Jäämine Temasse on niisiis pidev Tema käskude tähele panemine, mille peale Ta end saab ilmutada lastele pidevas osaduses.

Mõni aga ütleb: „Kui minu jäämine Kristusesse on sõltuv Jumala sõnas leiduvatest paljudest käskudest, siis ma ei saavuta seda iial; sest ma ei jõua neid isegi meeles pidada, rääkimata nende kõikide pidamisest, ja nii ma ei õpi seda viimast Püha Vaimu saladust iial tundma. „Ei, mu sõber! Löö lahti 1 Joh 3, 23: „Ja see on Tema käsk, et me peame uskuma Tema Poja Jeesuse Kristuse nimesse ja armastama üksteist, nagu Tema meile käsusõna on andnud.“ Kõigile, kes elavad armu all, on käsud täidetud selles suures kahekordses usu ja armastuse käsus: „Usk, mis on tegev armastuse kaudu“. Nüüd oleme jõudnud selleni, mis kahes, selle kirjutise viimases peatükis nõuab kogu meie palves koondatud tähelepanu. Paneme seda lõpuks üheskoos põhjalikult tähele.

Usk

Meie nägime, et Kristus Püha Vaimu kaudu ennast ilmutab sellele, kes teeb Tema tahtmist, nimelt sellele, kes peab Tema kärke. Ka nägime me, et Kristusesse jäämise all tuleb mõista alalist Tema käskude tähelepanemist, ja et see ei põhjusta Tema meisse elama asumist või meis elunemist – mõlemad on usklikus juba saanud tõsiasjaks -, vaid Tema alalist eneseilmutamist Vaimu läbi, mida igatseb iga usklik süda. Edasi me nägime, et kõik need käsud, mille täitmine on jääva elu tingimuseks, on võetud kokku suures kahekordses usu ja armastuse käsus. Paneme nüüd tähele Kristusesse jäämise elu usukülge, 1 Joh 3, 23 leiduva suure käsu esimest poolt, mille alaline täitmine peab kinkima meile meie südame ülima soovi ja saadab meis korda Temasse jäämise, mille järelduseks on Tema jäämine meisse.

Milles seisneb usk, mis moodustab nii tähtsa ja olulise osa Jeesusesse jäämisest? Kas ta erineb usust, mille läbi me saame mõistetud õigeks, mille läbi me saame pattude andestuse ja Püha Vaimu annid? Milles seisab siis see erinevus? Sellele me vastame, et Tema olemus on usu olemus üldiselt, nimelt vaatamine Jeesusele. Vahe seisab ainult selles, et see usk on alaline vaatamine Jeesusele, et Püha Vaim end kehtvalt meis ilmutaks; niisama nagu see alguses oli Jeesusele vaatamise akt, et Püha Vaim meisse asuks. Et selgitada seda mõtet, tõstame esile kaks punkti:

1. Usklik iseenesest on vaimselt surnud: „Minus, see on minu lihas ei ela head“ (Room 7, 18). „Sest teie olete surnud ja teie elu on varjul ühes Kristusega Jumalas“ (Kol 3, 3). Nõnda ei ole usklikul lahus Kristusest iseeneses mingit vaimulikku elu. Tal on füüsiline elu, hingeelu, aga ilma Kristuseta pole tal jumalikku elu. Uuestisünni lihtne tõsiasi on selle tõendiks. Nii lootusetu on see sisemine, vaimulik surm, et peab aset leidma uuestisünd. Ei ole võimalik vana elu parandada ega Jumalal seda kuidagi kasutada. Ei ole mingisugust vahendit, mis „liha“ halva metalli võiks muuta „vaimu“ kullaks. Ta peab sündima uuesti, Jumalast sündima, ülevalt Vaimust sündima. Elu mille ta saab uuestisünni läbi, on uus elu; see pole tema enese, vaid Jumala elu temas. Ta ei ole inimene, kelle liha parandatakse, vaid inimene, kelles elab Jumal. Tal pole parem vana elu, milline on pöördumata inimesel, vaid uus elu, millist pole olemas pöördumata inimesel. Teda ei kutsuta üles parandama „vana inimest“, vaid teda enesest ära heitma, maha panema. Jumal mõistab ühesuguse otsuse vana elu üle uskliku kui uskmatu sees, nimelt: hukatuse.
2. Jeesus Kristus on vaimne elu. Mina olen tee, ja tõde ja elu“ (Joh 14, 6). Kui Kristus, meie elu, saab avalikuks“ (Kol 3, 4). „Ja see on see tunnistus, et Jumal on meile andnud igavese elu ja see elu on Tema Pojas“ (1 Joh 5, 11). „Kellel on Poeg, sellel on elu; kellel Jumala Poega ei ole, sel ei ole elu“ (1 Joh 5, 12). „Temas oli elu“ (Joh 1,4). „Mina olen eluleib“ (Joh 6, 48). Kuna usklik iseeneses on vaimselt surnud, on Kristus tema vaimne elu. Ja usklik ei saa elu annina lahus Kristusest, vaid annid Kristuse enese läbi. Kristus ainult ei jaga elu, palju enam Ta toob elu kaasa. Teisi sõnu: vaimne elu asub usklikkuse Kristuse temasse asumise läbi, kes on elu ise. Nii ei ole vaimne elu uskliku enese oma: Kristus elab temas. Kristlane ei saa vaimse elu andi sõltumatult ja lahus Kristusest; ta saab Kristuse enese, et Ta elaks temas Vaimu väes.

Sellepärast kujutatakse meile usklikku kui inimest, kes iseeneses on vaimselt surnud, kelles aga elab Tema vaimne elu, Jeesus Kristus Püha Vaimu läbi. Vana loomus on usklikus pärast pöördumist sama hukkamõistetud kui enne seda. Sellele peab vaatama kui millelegi täiesti väärtusetule. Tema lihalik meelsus on „surnud“, on „vaen“ Jumala vastu“, allumatu Jumalale või vaimsele parandamisele olgu usklikus või uskmatus. Järelikult on uskliku ainus lootus selles, ära anda iseenda mina – elu kui täiesti lootusetu ja arvestada ainuüksi Kristuse elu eneses. Kuna me loomus on patune, võime me ainult vaadata Temale, kes on patuta. Kes on nõrk, peab vaatama sellele, kes on tugevus; kes on tühi, peab vaatama

sellele, kes on täius; surnu sellele, kes on elu. Nii ei või tema uus elu olla parandatud „mina“, vaid „Nüüd ei ole mitte enam mina, vaid Kristus elab minu sees. Ja mida ma nüüd elan lihas, seda elan ma usus Jumala Pojasse“ (Gal 2, 20). Paulus tunnetas, et ta on mitte ainult õigeks mõistetud usu läbi, vaid et õige peab elama usust (Rm 1, 17); et ta mitte ainult on saanud Vaimu, vaid et ta ka peab käima Vaimus. Ta on mõistnud usku kõige laiemas ulatuses, millises usklik seda mõista võib. Ta on mitte ainult tulnud usu juurde, mille läbi me saame Jumalast sünnitatud, vaid ka selle usu juurde, mille läbi me elame Jumalas – see on Kristusesse jäämise usk. Mis on siis see usk? See on harjumuskohane seisukoht, milles inimene, kes iseeneses on vaimselt surnud, katkestamatult vaatab Jeesusele, päev- päevalt ja tund- tunnilt saab elu ühelt teiselt – Jeesuse Kristuse eluküllusest, kes elab temas. See on usu elu; see on käimine Vaimus; see on jäämine, vaadelduna usu seisukohalt.

Usust selles laialdases mõistes kõneleb Jumala sõna palju ja näib vahetpidamata rõhutavat ta tähtsust. „otsegu te nüüd olete vastu võtnud Krisuse Jeesuse, Issanda, nõnda käige Temas“ (Kol 2, 6); see on üks tõdesid, milliseid Paulus usklikele tõsiselt püüab vajutada südamesse. Ja kuidas me võtsime ta vastu? Kas me ei loobunud seejuures kõigist endaõiguse tegudest? Kas me kõigi endapüüdluste lõpul polnud jõudnud meeleheiteni ja kas me ei rajanud end oma abituses Jeesusele Kristusele ja Temale üksinda? Kas me oleksime mõnesuguste enesepüüdluste kaudu võinud saavutada pattude andestuse ja lepituse Jumalaga? Kas me võisime kustutada ühtainustki patuplekki meie patuse elu loendamatuist plekkidest? Ei, sest „ilma verd valamata ei ole andeksandmist olemas“ (Hbr 9, 22). Sellepärast me pidime oma abituses end heitma Jeesusele Kristusele, et Tema saadaks korda selle, mida me ei suutnud teha. Nõnda me võtsime vastu Jeesuse Kristuse.

Nõnda me peame ka käima Temas. Käimine on lihtsalt sammude kordamine. Sellepärast, nagu me tegime esimese abitu ususammu Vaimu saamiseks, nõnda peame iga sammu oma käimises, oma elus tegema Jeesuse Kristusega, kui me tahame kogeda Tema Vaimu pidevat ilmutamist. Kas me igatseme jõudu? Temalt peame võtma selle alati, kui vajame seda. Kas me igatseme armastust? Me peame vaatama Temale, oodates Tema armastust, sest meie oma on külm ja isekas. Kas me igatseme võidmist teenimiseks? Me peame ikka jälle uuesti vaatama Temale iga töö ja teenimise puhul. Kas me vajame juhtimist, tarkust, tasadust, takti, pikkameelt, rahu, rõõmu? Tema peale peame vaatama!

Seesama tõde on aluseks Rooma 6, 4: „Siis me oleme Temaga ühes maha maetud ristimise kaudu surmasse, et otsegu Kristus on üles äratatud surnuist Isa kirkuse läbi, nõnda ka meie peame uues elus käima.“ Paulus ütleb siin, et meie kristlik käitumine uues elus peab sarnanema Jeesuse ülestõusmise eluga. Kas me võime kujutleda suuremat abitust, kui on surnud inimese abitus? Oma ihu poolest oli Kristus surnud. See surnud ihu ei võinud iseenesest tõusta üles, ei saanud end liigutada ega hingata; iseenesest oli ta täiesti jõuetu; tund möödus tunni järele ja ta lamas surma meelevaldas hauas ja ootas Jumala Isa väe puudutust. Siis tuli ülestõusmise võimas elustamine, mille läbi Jumal Teda on üles äratanud surnuist. Kristus ei äratanud ennast ise üles, see ei olnud nii määratud. Ta äratati ühe teise läbi – Isa läbi. Samal viisil nüüd peab usklik käima uues elus. Ta peab arvama end surnuks ja abituks ja ta peab iga päev ja tund toetuma ühele teisele – Jeesusele Kristusele, Püha Vaimule temas, oma käimise igal sammul uues elus, just samuti kui me tegime esimese sammu uude ellu.

Armsad, kas me oleme teadlikud, et meie käimine Vaimus peab olema alaline usu elu, nii tõesti kui meie lunastus sündis ühe usu akti kaudu? Et me mitte ainult sünnime uuesti usu läbi, vaid peame ka elama usu läbi. Kas me usume, et Jeesus arvas seda öeldes: „Minuta ei või teie midagi teha“? Kas me tohime julgeda juhatada koosolekut, kirjutada kirjandit või kirja, pidada kõnet, jagada traktaate, kõnelda mõnele hingele Kristuse üle, teha mõnda otsust, teha järgmist sammu – Temata? Kas me tohime julgeda teha midagi vaatamata usus Temale, kelles üksinda on elu? Kas oleme alaliselt teadlikud enese võimetuse tõsiasjas meie igapäevases kristlikus elus? Kas me tunnetame, et see pole ainult teema piiblitundide või pühitsus- ja palvekoosolekute jaoks, vaid üks tähtsamaid praktilisi tõdesid, mida Kristusel on meile õpetada ja mis tuleb põimida igasse teesse, igasse sõnasse, igasse mõttesse? Kas me arvestame seda alati, et Kristus elab meis? Enese „minale“ võime näidata üles ainult umbusaldust, aga Kristus on kogu meie usaldust väärt, seda me teame. Aga kas me ka elame vastavalt sellele? Kas „Minuta ei või teie midagi teha“ on muutunud meie elu kui ka tunnistuse osaks? „Vaim on, kes teeb elavaks, lihast ei ole kasu millekski“ (Joh 6, 63). Ainult Vaim võib teha elavaks; ainult Vaim võib tuua inimesed vaimulikult surmast elule. Sõnad, palved ja teed, saadetud korda ainuüksi „mina“ jõul, ei vaimset elu sünnitavat jõudu. Kui palju meie tegusid on siis „surnud teed“? Kui Vaim ei kõnele, ei palveta, ei tööta meie kaudu, siis ei ärka need, kes on meie ümber. Jutlus, mis on peetud uhkes mõistuse jõus või ainult inimlikus kõneosavuses, võib erutada meeli, äratada imetlust või ärritada tundeid, ei jaga aga elu. Ainult elu võib sünnitada elu, sest „Vaim on, kes teeb elavaks“. Tuntud jumalariigi töötegija ütles: „Mul ei ole vaja sagedasti ennast süüdistada hooletusse jäetud töös, küll aga sellepärast, et minu töö sagedasti toimub

Vaimu väeta. "Mis kasu on Vaimu töö? Vastus sellele jääb alati samaks: „Lihast ei ole kasu millekski.“ Kui tõsine on sellepärast meie vastutus elada kestvas Vaimu elus, pidevalt mitte usaldada enese „mina“ ja pidevalt usaldada meis elavat Püha Vaimu ja võtta Temalt elu ja väge!

Sellise pideva Vaimu – elu vajadust võib selgitada näide igapäevasest elust. Elektrimassi liikumapaneva jõu saamiseks on kaks süsteemi. Üks on akumulaatori süsteem („storage“ patareid). Vagunis peituvasse on küllalt jõudu akumulieritud, nii et tramm võib liikuda teatud arv tunde või kilomeetreid. Sellised akud, kui nad kord on laaditud elektrijõuga, moodustavad teatud ajaks sõltumatu jõu ja valguse allika. Vagun sisaldab eneses liikumapaneva jõu ja ei vaja väljastpoolt tulevat abi. Teine on nn „Trolley“ süsteem, täiesti erinev eelmisest. Siin on vagun surnud, abitu asi ilma igasuguse liikumapaneva jõuta. Vaguni kohale on aga tõmmatud tugev traat, mida läbib elektrivool, tulles kaugest jõujaamast. Niipea kui abitu vagun juhtme kaudu ühendatakse elektritraadiga, voolab temasse elu, liikumapanev jõud. See pole aga tema enese, vaid kellegi teise elu ja jõud. Niipea aga, kui lõpeb tema kokkupuude elava traadiga, samal hetkel on ta abitu, liikumatu mass. Et olla varustatud jõuga, peab ta olema täiesti sõltuv alalisest kokkupuutest jõujaamast tuleva elektrienergiaga.

Õpetus on arusaadav. Jumalalapsed peavad samuti jääma alaliselt, katkestamatusse ühendusse Jeesuse Kristusega, kui nad tahavad kogeda pidevat Püha Vaimu ilmutamist, sest Jumal ei täida neid akude, vaid trolley süsteemi kohaselt. Ta ei täida neid sõltumatu jõuga, vaid ühendab neid sõltuva usu kaudu Jeesuse Kristusega, kelles elab jõutäius.

See on Kristus, kes on saanud Püha Vaimu töötuse Isalt (Ap 2, 23); ja see on Kristus, kes on „valanud välja selle, nii kui teie nüüd näete ja kuulete“. Meie sügava ühenduse läbi Kristusega oleme me saanud Püha Vaimu anni. Ja sel määral, kui me jääme Temasse, Temale ikka lähemale saame, päev-päevalt võtame osaduse, palve ja pideva Temale vaatamise läbi elu, kogeme Vaimu alalist ilmutamist. Jumal ei täida meid nii, nagu näiteks meie täidame ämbri, sõltumatult lahus allikast. Ta täidab meid nii nagu oks saab täidetud viinapuust, nimelt ühenduse kaudu Temaga igapäevase viinapuu elu ja jõu juurdevoolu teel. Nõnda ka sellel, kes pidevalt vastab Jeesusele, ei ole mingisugust puudust Vaimu- ja armuandidest; kes aga otsib ainult neid ande, kaotab sageli kindla tee.

Jumal tahab meid hoida selles sõltuvuse seisundis. Tema tahtmine ei ole täita meid Vaimuga nii, et ühe aasta, ühe kuu või ühe päeva saaksime korda üksinda. Teeks Ta seda, siis oleksime sõltumatud Kristusest; see täidaks meid enesekindlusega ja paisutaks me uhkust. See kõigutaks usku, pideva vaimuelu alust ja hävitaks meie viljakandva elu. Ei, mu armsad, meie vaimulik elu ei ole meie eneste oma, vaid me saame selle kelleltki teiselt. Eneseusaldus tähendab põuda; Kristuse usaldamine toob täiuse. „Sest teie olete surnud ja teie elu on varjul ühes Kristusega Jumalas“ (Kol 3, 3).

Samuti kui elektrijõujaam arendab võimsa jõu, mille ta saadab sadadesse abitutesse ootavatesse trammivagunitesse, just niisamuti on jumalik elu varjul Jumalas, mida Isa jagab meile Poja kaudu. Kes jääb Temasse, on alati viljakas ja omab täiuse; kes aga püüab elada oma möödunud õnnistustest ja kogemustest, peab peagi kaebama põuda ja tühjust. (Pane tähele, et see jäämine ei väljenda mitte seisust, vaid olukorda. Ta ei käi lunastuse eel, vaid eeldab seda.)

Usklik Kristuses omab Vaimu ühenduse läbi Temaga; aga usklik kaotab Vaimu ilmutuse osaduse puudusel Kristusega. Mõni kristlane seisab õigesti seisu poolest, kuid väärtalt olukorra poolest; ta on kindel oma päästmises, kuid lohakas oma käitumises ja osaduses Jumalaga. Selliste juures ei tähenda elu viljatus ja töötamise võimetus mitte päästmise kaotust, vaid osaduse kaotust Kristusega; mitte kaotsiläinud õigeksmõistmist, vaid kaotsiläinud ilmutust, mitte päästva usu kaotust, vaid pideva usu kaotust varem tähendatud mõttes.

Alaline vaatamine Jeesusele on nii siis vajalik selleks, et omaksime elu, ja see ülevaatamine on jäämine usus Temasse. Ei ole tühine asi kõigis meie elu üksikasjades vaadata Jeesusele ja arvestada Teda. Panna vaikima lihalikkude häälte kutse, mitte järgneda lihalikkudele arvamustele, alla suruda lihalik agarus, mitte usaldada plaane, mis pole sündinud palvest, tugev pidurdav käsi panna igale impulsile, kuni ta palves ootamise kaudu on selgunud olevat Jumala tahtmine, mitte ainult kõnelda „liha mitte-usaldamisest“, vaid ka elada sellele vastavalt – see on südame olukord, mida ei saavutata ühel hoobil ja kergesti, mis aga siiski peab saama meie omaks. Jeesus on seda käskinud (Joh 15, 4 – 5) ja kõigi käskudega ühes on antud ka jõud nende täitmiseks. Kui auline on selline Jeesusesse jäämise elu tulemus, kui meie, kuigi tundes enese abitust ja tegutsedes selle järgi vaatame Jeesusele ja saame jõudu; kui me vaatame Temale oodates juhtimist ja näeme oma silmadega, kui auliselt Ta juhivad omaid; kui me vaatame Temale, et Ta võiks meid ja siis oleme Püha Vaimu armurikkas ligiolus niisama teadlikult kui enda olemises; kui me vaatame Temale, et olla viljakad ja siis imestame vilja üle, mida Ta võib tuua selliste okste kaudu kui oleme meie – kui auline! Armsad, kas oleme nii rahulolematud iseendaga, et me

tunnetame: ainult Kristus on meie ülim vajadus? Kas me tunneme, et uuestisünni vajaduse tõsiasi iseenesest juba on meie loomuliku „mina“ elu täieliku väärtusetuse suurimaks tõendiks? Kas oleme mõistnud uuestisünni loogilisi järeldusi tema suhetes püha eluga? Kas me tunnustame niihästi Jumalas elamise kui ka Jumalast sündimise vajadust? Kas mõistame, kui vajalik on Temasse jäämine? Kas sirutame sellise „jäämise“ järele? Rikkalik tasu on järeldus; sest Tema on öelnud: „Jäägu minusse ja mina jään teisse.“ (Joh 15, 4).

Armastus

Oleme vaadelnud usku, milleta meie ei saa jääda Kristusesse. Nägime, kuidas usklik oma vaimuliku elu heaks päev-päevalt alati peab vaatama Jeesusele, peab jääma Temaga alalisse ühendusse, kuidas ta palve, osaduse ja usalduse elu kaudu peab saama oma jõu Sellelt, kelles on elu, kelles „elab kõik Jumala olemise täius ihulikult“. Aga me nägime ka, et ainult see jääb Temasse, kel on Tema käsud ja kes peab neid“. Jäämine seisneb Tema käskude pidamises. Neid on rohkem, kui üks. Mitte ainult, et me usume Tema Poja Jeesuse Kristuse nimesse, vaid ka: „Armastame üksteist isekeskis“; nii siis mitte ainult usu, vaid ka armastuse käsk (1Joh 3, 23). Järelikult ei ole „jäämine“ ainult osadus, vaid ka teenimine, mitte ainult vastuvõtmine, vaid ka edasiandmine, mitte ainult seisukoht Jumala, vaid ka inimeste suhtes, mitte ainult Jeesusele üles vaatamine, vaid ka teiste armastamine. Sellepärast, kes tahab endas kanda kehtvat elu kõige ta täiuse ja harmooniaga ja kogeda kõiki sellega seoses olevaid Kristuse ilmutusi, see ei pea ainuüksi pidevalt ammutama Jeesuse täiusest oma igapäevaseks eluks ja käimiseks, vaid ka iseenese asemel pidevalt armastama teisi. Püsiv Jumala Vaimu ilmutamine võib osaks saada ainult neile, kes elavad mitte ainult usus, vaid ka pidevas armastuses. See järgneb Jumala olemusest.

1. Jumal, kes on armastus – armastus teiste vastu –, võib ennast ilmutada ainult neile, kes on valmis armastama teisi. Jumal on armastus. Piibel ütleb: „Jumal on armastus ja kes jääb armastusse, see jääb Jumalasse ning Jumal jääb temasse.“ „Kes teda ei armasta, see ei tunne Jumalat“. „Ma olen sind igavese armastusega armastanud.“ „Nõnda kui Ta on armastanud omasid, nii armastas Ta neid otsani.“ „Nõnda kui Isa mind armastab, armastan mina teid ka.“ „Nõnda on Jumal maailma armastanud, et Ta oma ainusündinud Poja on andnud.“ Me näeme armastust Jumalas Isas, kuidas Ta igavikkudest peale kavatses inimese lunastamist. Me näeme seda Jumala Pojas, kuidas Ta väsimatus teenimises andis oma elu inimeste hingede ja ihude eest, kuidas Ta süda kaastundlikus valus tuksus inimhulkade pärast, kes olid kui karjaseta lambad, kuidas Ta majesteetliku kannatlikkusega talus inimlikus kohtus pilget ja teotust, kuidas Ta suurtes valudes kannatas veriseid piitsahoopide, kuidas Ta lõpuks, kui Ta meie patud kandis puu peale, veel oma viimse hingetõmbega palus oma vaenlaste eest. Ka näeme meie, et Jumala Püha Vaim on armastus. Kui armastusväärselt jälgib Ta inimesi! Kui õrnad on Tema karistused! Kui kannatlik on Ta sellistega, kes panevad Talle vastu või põlgavad Teda! Kui kiiresti on Ta valmis andestama raisatud elu, veripunaseid patte ja rumalusi! Jah, Isa, kes meie õnnistuseks on andnud oma ainusündinud Poja. Poeg, kes kurjategijana rippus neetud ristipuul, et lõpetada lunastustöö ja Püha Vaim, kes aastatuhandeid igatseb ja töötab selleks, et inimesed kasutaksid Kristuse lunastustöö kasu – need kolm on üks Jumal igaveses, muutumatus, kustutamatus armastuses – armastuses teiste vastu. Sellepärast nõuab Jumala olemus, mis on armastus – armastust teiste vastu – enese ilmutamiseks elu, mis on tahtlik armastama, nagu Tema armastab – mitte iseenesest, vaid ka teisi. Ainus võimalus juhtida edasi elektrivoolu on raud – või vasktraat või ka mõni teine hea elektrijuht, nagu seda nõuab voolu olemus. Samuti võib Jumal ainult siis ennast pidevalt ilmutada meie läbi, kui me moodustame Tema olemuse vastava ühenduse, elu läbi, mis on pühendatud armastusele teiste vastu, nõnda kui Tema armastab neid. Jumalalapse elu, mis on nii pühendatud, et ta elab selle suure käsu järgi: „Armastage üksteist isekeskis“, on sama kindlasti armastuse Jumala ilmutuse juhtmeks nagu metallist traat elektrivoolule. Sest see on Vaimu tegevuse seadus; see on ainus viis, mille järgi Ta tegutseb. Kes ootaks, et Jumala Vaim ennast ilmutaks mõrvarlikus või lihalikus elus? Ka ei saa Ta ennast ilmutada elu kaudu, mille juhtivaks põhimõtteks on endaarmastus, sest Tema on täiesti isetu. Kui Jeesus Kristus sellepärast selgesti ütleb, et Jumal ennast ilmutab ainult sellele, kes peab Tema käske ja siis ütleb edasi: „See on minu käsk, et teie üksteist armastate, nõnda kui mina armatan teid“. Siis teeb Ta sellega Jumala ilmutuse Vaimu läbi loogiliseks vajaduseks sellele, kes on tahtlik kandma oma elu keskpunkti endaarmastuselt üle teiste armastamisele, või ka loogiliseks võimaluseks sellele, kes ei ole tahtlik selleks.
2. Järelikult kogeb see jumalalaps Püha Vaimu kõige täielikuma ilmutuse, kes teeb ligimese

armastuse endaarmastuse asemel oma elu kindlaks sihiks ja põhimõtteks. See on seadus, mille järgi talitab Püha Vaim ja kes tahaks kogeda, et Püha Vaim end ilmutaks tema läbi, peab ka järelekaalutult tegema selle enesegi elu seaduseks. On tõsi, see armastuse käsk on täpne vastand käsule, mis valitses ta senist elu. Kuid nii see peabki olema. Ta vajab teist tegutsemise käsku („ühe uue käsu annan ma teile“), sellepärast et ta nüüd elab uut, Vaimu elu. Niisiis, kui Kristus annab meile uue loomuse, siis Ta annab ka uue käsu. Annab Ta meile uue elu, siis Ta annab ka uue ilmutamise seaduse, mis on vastav tollele elule. Ja kuna uus loomus on vana olemuse surmavaenlane ja sellele täiesti vastand, siis võime loota, et selle ilmutamise seadus on täielik vastand vanale seadusele. Sellepärast peab kristlane, kes igatseb Vaimu ilmutamist, oma elu valitsemiseks ja juhtimiseks ootama uut seadust, mis on täiesti erinev sellest, mis senini määras peaaegu iga ta senise elu tegu; teiste armastuse põhimõtet endaarmastuse asemel. See muutus toidab meie sisima olemuse ja valgustab me südame. Lõpeb ära kõige endale kiskumine, algab kõige äraandmine, lõpeb ütlemine: „Esimeses järjekorras mina“ ja algab teiste heaolu püüdlamine; lõpeb ülemiste paikade otsimine, sest rahuldutakse madalamatega; lõpeb püüdlamine lasta ennast teenida, algab teiste teenimine; lõpeb inimestelt kiituse otsimine, algab sellest kõrvalehoidmine, lõpeb enda „mina“ elu hoidmine, sest ärkab igatsus kaotada see teiste heaks; lõpeb varanduste kokkukuhjamine ja nautimine, see asendub kannatusega ja kaotusega Kristuse pärast – see kõik on otsene vastand loomulikku inimsüdant valitsevale põhimõttele, endaarmastuse printsiibile. Maailmale on imelik juba sellise asja paljas nimetamine. Et inimene peab otsustavalt loobuma kõigest endakiitusest ja isekusest, peab maha jätma kõik kasusaamise, kogumise ja ahnitsemise plaanid ja sama kindlalt otsima ja püüdma teistele head, töötama, kannatama, ohvreid tooma, kavatsema, palvetama ja elama ainult teistele – see on enam kui suudab mõista loomulik inimene. See on ebapraktiline, usutamatu, ennast taptev ja mõistusevastane! Kuid, armsad, just seda on teinud Jeesus Kristus ja mida mina ja sina peame tegema, kui tahame kogeda endas Tema elu ilmutamist. Nii kindlasti kui endaarmastus on esimene inimloomuse käsk, nii kindlasti on armastus teiste vastu esimene Jumala käsk. Nii imetlev, kõikehõlmav ja kõike enda huvi hävitav kui armastuse käsk on, siis ometi see, kes andub sellele, kogeb Jumalat nii, nagu see pole võimalik ühelgi teisel teel. Seda toidab uus elu kõige enam, kes kõige täiuslikumalt andub uuele käsule. See uus käsk on Jumala tahte ülim väljendus me maises elus. Selle kaudu muudetakse inimese elu täielikult. Inimene, kes kord elas ainult iseenesele, toidetakse nüüd Jeesuse eluga kogu Jumala täiuse ulatuses, nagu mitte kunagi varem.

3. Kes tahab kogeda pidevat Jumala ilmutamist, peab jääma armastuse sisse. Meie ei pea seda uut käsku võtma vastu mitte ainult kui oma elu reeglit, vaid peame selle teostama oma igapäevases elus. Andumus täita Jumala armastuse tahet ei ole küllaldane, olgu siis, et sellele järgneb selle suurima käsu täitmine iga päev, iga tund. Ja andumusele järgnev Tema ligiolu ja armastuse ilmutus ei oma püsivust, kui meie iga päev ei ela meie andumusele vastavat elu, nimelt Jumala armastuse elu. Sellepärast on vaja jääda armastuse sisse. Sest „kes jääb armastuse sisse, see jääb Jumalasse ja Jumal temasse“ (1 Joh 4, 16). Jääda armastuse sisse tähendab kehastada meie igapäevases elus suurt armastuse käsku teiste vastu kõigis üksikasjades. Isekast elust ei tule mitte ainult otsustavalt loobuda, vaid armastuse harjumus peab astuma isekuse harjumuse asemele. Me peame harjutama uut käsku kõigis asjades ja taotlema armastust, nagu ütleb Paulus (1 Kor 14, 1), kuni see muutub meie olemuse alaliseks käsuks kõigis üksikasjades. Meie peame tegema „armastage üksteist“ kõigi oma igapäevase elu mõtete, sõnade ja tegude mõõdupuuks, kuni kõik on viidud kooskõlla käsuga, mis valitses ka Jeesuse Kristuse elu. Kas märkus, mille tegid eile oma vennale Kristuses, oli tehtud armastuses või pahameeles? Nõu, mille sa andsid – oli see jagatud armastuses või enda arvamuse kõrkuses? Koosolek, mida sa juhatasid, kõne, mille sa pidasid – kas see oli armastuse väljendus, et aidata teisi, või tõsta lugupidamist endast teiste silmis? Kas and, mille sa andsid, oli armastuse väljendus kadunute vastu või tuli see uhkusest, endaga rahulolevast südamest? Kas märkused, mis sa teed teiste üle, on tehtud armastuses? Kas mõtted, mida sa mõtled oma kaasinimeste üle oma südame sügavuses, on armastusmõtted? Sinu andmine, teenimine, palvetamine ja kavatsemine – on see kõik võrsunud armastusest? See on meie igapäevase elu ülim katsekivi, mille najal saame teha kindlaks, kas see on Jumal, „kes on meis tegev“ või on see oma „mina“. Kui kiiresti muutub jäämine armastuse sisse Püha Vaimu ilmutamise tingimuseks! Veeda üks päev sellises armastuse seisundis teiste vastu isekuse asemel: sõnad sõbralikud ja leebed, teed abivalmid, isetehtud ja hoolivad, tunnid täidetud armastava, isetu teenimisega ja süda kaastundlike, sõbralike mõtete kandja. Selline päev on õnnistuse ja Püha Vaimu õndsas ligiolu teadvuse päev südames. On aga sõnad valjud, mõtted kadedad ja kiuslikud,

teed isekad, tunnid täidetud omakasupüüdlikkusega, kes ei oma sellistel tundidel ja päevadel Jumala ligiolu tumenemise ja Püha Vaimu kurvastamise teadvust?

Lääne suurtes viljahoidlates on mitmed osakonnad erinevatele viljaliinidele. Avatakse üks toru, voolab sellest ohtralt kuldset rukist; avatakse teine toru, mis viib teise ruumi, siis voolab välja kuldkollane nisu; ava teised torud ja kaer või oder tulevad esile. Meis elavad Vaim ja liha, vaimulik loomus, mis on armastus ja vana loomus, mis on isekus. Sel silmapilgul, kui meie saadame korda mõne teo armastuses, kõneleme mõne sõna, mõtleme mõtte, ilmutab end Jumal, kes on armastus. Aga sel silmapilgul, kui me mõtleme karmilt, vihas või pahameeles, tegutseme isekalt, kadeduses, ilmutab end liha. Seadus on nii lihtne, nii kindel ja muutumatu kui seadus, mille järgi voolab eri torust, mis avatakse, eri viljaliik. Kui me andume armastusele, tahame armastust, kehastame eneses armastust, siis õnnistatakse meid kindlasti teadliku Jumala ilmutusega, kes on armastus; sest me oleme avanud kanali, mille kaudu peab voolama armastuse vaim; vastupidisel juhul avaldub enda „mina“ liha ilmutus sama kindlasti ja möödapääsmatult. See on endastmõistetav, et Kristus ei saa end ilmutada elus, mis on täis mõrva ja vargusi. Sama selge on, et Kristus ei saa end ilmutada iseka ja armastuseta elu kaudu. Iga viha juur, iga isekas kalduvus, iga vali otsus teiste üle me igapäevases käitumises peab ja tingimata katkestab Kristuse osaduse meiega. Kui hoolsad peame siis olema, et jääda armastusse! Iga tegu peaks sündima armastuses teiste vastu. Hoidu iseka teo eest samuti kui lihaliku teo eest! Kohku tagasi sinus kerkiva armastuseta mõtte ees nagu ussi sisina ees! Väldi karne, kibedaid sõnu, nagu sa hoidud mürgistest nooltest! Tunnetas seda, mis loomulikule inimesele näib nii usutamatu, nimelt et Jumal armastab, hoolimata sellest, kuid inimesed Teda kohtlevad! Ta on helde tänamatuile ja kurjadele. Ja nõnda peame ka meie olema.

Pandagu hästi tähele, et armastuse ülim väljendus on teenimine, teenimine kuni enda ohverduseni ja surmani. Armastus pole ainult tunneteasi. Kindlasti peab seda esmalt tundma südames, mille seisund peab olema alati armastuse seisund teiste vastu. Aga sealt väljendub ta teenimises ja enda ohverduses teiste eest. Johannes ütleb: „Minu lapsukesed, armastage teoga ja tõega.“ Jumal armastas nii väga, et Ta andis, Ta teenis, Ta suri kadunud maailma eest. See on armastuse proov. Sisemises armastuse elu loomulik järeldus on isetu teenimine väljapoole. Tõeline armastus peab teenima; Kristuse armastus sunnib selleks. Kuid ärge unustagu, et need, kes seotud haigevooditega, oma südame ülekülluse ja palvetöö läbi niisama võivad elada teistele kui need, kes teenivad käe või keelega või sulega. „Sest kui on head tahtmist anda, siis on see vastuvõetav sel määral, kui jõud kannab, ei mitte üle jõu.“

4. Usk on värav, kust kaudu läheb tee osadusse Jumalaga; armastus on värav, kust kaudu läheb tee inimeste teenimiseks. Kellel mõlemad väravad pidevalt on avatud, on ära õppinud Kristusesse jäämise. Usklik on Püha Vaimu tempel. Sellel templil on kaks ust – usk on Jumala poole avatud uks, armastus on inimeste poole avatud uks. Jumala tahtmine ei ole ainult, et usu kaudu Tema elu hoovaks meisse, vaid et see meie kaudu armastuse läbi voolaks teiste ellu. Püha Vaim tahab mitte ainult teha eluaset meie juures, vaid meie peame olema kanalid, mille kaudu Ta võib jõuda ka väljasseisjate juurde.

Ei ole küllaldane, et meie oleme saanud Püha Vaimu, et Tema armastus, Tema vägi, Tema rahu on tulnud me südamesse, meie peame neid edasi andma teistele, keda Jumal selleks on valinud välja. Meie ümber on tuhandeid, kes veel ei ole päästetud, kes lähevad Jeesuseta hukka ja keda Jumal siiski armastab samapalju kui meid. Kui need vaesed inimesed ei näe meis Jeesust Kristust, ei näe nad Teda kunagi; kui nad meie kaudu ei kuule Temast, surevad nad pimeduses. Kui Ta meie kaudu ei saa neid puudutada, ei satu nad kunagi kokkupuutesse Tema eluga ja väega. Oma maise elu päevil valas Ta alati oma armastust endaohverdumises, teenimises ja õnnistuses välja kõigile, kes olid Tema ümber. Nüüd ei ole Tema enam maailmas, aga meie Tema ihu liikmetena elame maailmas, oleme kui oksad Temas, elavas viinapuus ja Ta soov on seda elu meie kaudu vahetpidamatult hoovata lasta. Nii on siis usk jumaliku juurdevoolu kanal ja armastus jumalik väljavoolu kanal. Usu kaudu saab Jumal tegutseda meis, armastuse kaudu töötada meie läbi. Paulus kujutab seda nõnda (Gal 5, 6): „Usk, mis aina vaatab Jeesusele, mis pidevalt võtab vastu Temas hoovavat elu, laseb seda ka pidevalt hoovata välja armastuse kaudu, värava kaudu, mis jääb avatuks janunevale maailmale. See jääb Kristusesse, kes pidevalt hoiab mõlemad väravad avatud. Kumbki ei tohi olla suletud. Sulgeda usuvärav, tähendab sisemise inimese nõrgenemist osaduse puudumisel Jumalata. Sulgeda armastuse värav tähendab nõrgaksjäämist teenimise puudusel. Seega on usk kanal Vaimule, kes piltlikult on jõgi (Joh 7, 38): „Kes usub minusse, nagu Kiri ütleb, selle ihust peavad elusa vee jõed jooksuma.“

Hea kanal võtab alati vastu, on alati täidetud ja voolab ka alati välja. Et olla hea kanal, selleks peab avaus, kust jõgi voolab kanalis, kui ka see avaus, kust ta välja hoovab, vahetpidamata hoitama lahti. Kanal lõpeb olemast kanal, kui üks avaustest on suletud. Sest juurdevool ilma väljavooluta tähendab seisakut (seiskumist) ja väljavool juurdevooluta tühjust. Me ei tohi lakata ei uskumast ega armastamast. Jumalaga osaduse juurdevoolult peame sammuma teenimise üliküllusele ja teenimise andumuselt tagasitäitmisele osaduse kaudu Jumalaga. Kes suleb kas osaduse ukse Jumalaga või teenimise ukse, see kirjutab oma elu kohale: „Läbipääsu ei ole.“ Niipea aga kui ta on teinud seda, kirjutab Püha Vaim nähtamatu käega sama elu kohale: „Seismist ei ole.“

Kuna pole tunnetatud, et vajalikud on mõlemad harmooniliseks usueluks, on mõned püüdnud lahutada neid, on katsetanud elada ühes ilma teiseta. Nad teavad, et nad ei saa midagi teha Kristuseta ja tunnetavad alalise, südamliku osaduse vajadust Temaga, samuti palveelu õnnistust ja väge ja on seepärast täielikult andunud Kristusesse jäämise elu usule. Nad on tõmbunud tagasi pattude ja jõleduste maailmas, nad on kaevunud kloostrikongi, eraldatusse ja pühendunud palvele, mõtisklusele ja osadusele Jumalaga. Kui aga Jumal ennast ilmutas osaduse elu kaudu, püüdsid nad selle elu hoida enestele, selle asemel, et avada armastuse värav, pühenduda armastuse elule, et jagada teisele vaimulikke õnnistusi ja elu. Sellest tuli haiglane, ebaloomulik, ebaterve elutüüp, mis asus kloostris ja üksiklase kongis ja arenes vaimuliku surma ja viljatuse suunas, kuna temaga ei kaasunud igapäevane armastuse teenimine. Kristuski ei võinud elada sellist elu, vaid kui ta oli võitnud Püha Vaimuga, „käis ta ringi tehes head“. Kristusesse jäämise usukülg on tingimata oluline. Meie peame tunnetama oma vaimuliku surma olukorra, peame pidevalt vaatama Jeesusele, peame tund-tunnilt Temalt jumalikku elu saama. Kuid usk ilma tegudeta on surnud, juurdevool ilma äravooluta on seiskumine, osadus ilma teenimiseta on ühekülgne.

On teisi, kes täielikult anduvad kristlikule tegevusele. Kogu nende elu liigub koosolekute, seltside, konverentside, loengute ja arvutute nimede tegevuste lakkamatus ringvoolus. Neile on palves veedetud tunnid tundmatu suurus, osadus on neile võõras, Jumalalt vastuse ootamine ja elu usus on neile tähenduseta väljendused. Kuid vaatamata tegutsemisele puudub sellisel elul midagi väga olulist. Seal on erutust ja pahandust, muret ja kartust, sügavasti tunnetatud alalise, pideva jõu puudumine teenimiseks, puudus rõõmust, rahust ja õnnistusest tolles agaras teguderohkes elus. See on toosama pilt vaadelduna vastasküljelt. Enese jõus kordasaadetud teod on surnud teod. Palvekamber on ainus tõsine jõuallikas. Teenimine võidmiseta on surnud. Me peame puudutama Kristust enne, kui puudutame inimesi. Me ei saa jagada teistele, enne kui me pole võtnud Temalt vastu. Ainus puudutus „elusa“ elektrijuhtmega raputab inimese läbi ja läbi; elutu traadiga võid sa teda kogu päeva puudutada ja ta jääb liikumatuks. Usk tegudeta on surnud, teod usuta – mis on võrdne tegudele ilma kristuseta – on väärtuseta. Kes sellepärast alaliselt oma elus täidab neid mõlemaid Kristuse käske, kes pidevalt hoiab avatud usu ja armastuse väravad, kes sel viisil saab tõeliseks kanaliks Pühale Vaimule, see on ära õppinud viimase Vaimu saladuse: pideva elu saladuse.

Järelikult on jäämine Kristusesse elu pidevas usus Kristusesse ja elu pidevas armastuses inimeste vastu.